

Afganistan'da Kadın Özgürlüğü Mücadelesi ve Taliban İslam Emirliğı'ni Devirme İhtiyacı!

Editörün Notu: Aşağıdaki açıklama Afganistan Yeni Komünizm Hareketi (JAKNA) tarafından yapılmıştır ve 10 Ağustos 2022 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Açıklamada, Taliban'ın yeniden iktidara gelişinin yıl dönümü olan 14 Ağustos Pazar günü Afgan kadınlarının mücadelesiyle dayanışma içinde eylem çağrısında bulunuluyor. Türkçe çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

Kaynak için bkz: [The Struggle to Free Women in Afghanistan and the Need to Overthrow the Islamic Emirate of the Taliban! | revcom.us](https://revcom.us/the-struggle-to-free-women-in-afghanistan-and-the-need-to-overthrow-the-islamic-emirate-of-the-taliban/)

JAKNA hakkında detaylı bilgi için ayrıca bkz: [Afganistan Yeni Komünizm Hareketi Başlangıç Bildirisi | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](https://yenikomunizm.com/)

Bir yıl önce, Afganistan'da Taliban İslam Emirliğı'nin gerici bayrağı dalgalanmaya başladı. ABD'deki Cumhuriyetçi Parti'nin Hristiyan faşistlerinden Demokrat Parti'ye, Avrupa Birliğı'nden Pakistan, İran, Katar, Çin, Rusya ve Hindistan'a kadar tüm dünya, Taliban için ya kırmızı halı serdiler ya da geçmişteki suçlarına göz yumdular. Afganistan'daki milyonlarca insanın kaderi, halk karşıtı ve kadın karşıtı İslamcı köktendincilerin iktidara gelmesi için feda edildi. NATO emperyalistlerinin bir zamanlar ülkeyi [2001'de] bombalayarak ve katlederek işgal ettikleri zaman "Afgan kadınlara özgürlük" getireceğine söz vererek yok etmeye yemin ettikleri bu aynı güçler iktidara geldiler.

Taliban terör örgütünün iktidara geldikten sonraki ilk gerici eylemlerinden biri, işyerleri ve eğitim merkezleri de dahil olmak üzere kadınları tüm sosyal alanlardan dışlamak oldu. Taliban, kadınları kendi kıyafetlerini seçme hakkından da mahrum etti. Bu da yaygın protestolara ve kadınların isyankar

öfke çılgınlıklarıyla sokaklara çıkmasına neden oldu. Afgan kadınlar ilk günden itibaren Taliban ile karşı karşıya geldiler ve seslerini yükselttiler: *"Gericilere Hayır! Ya Ölüm Ya Özgürlük!"*

Taliban, diğer İslamcı köktencilere gibi kadınları hapsederek ve onları köktendinci dini yasaların kalesi içinde köleleştirerek Şeriat yasasını uygulamaya başladı. Bu uygulamalar, olabildiğince hızlı bir şekilde toplumu Taliban'ın kendi imajına göre yeniden düzenlemek için kadınların ayaklarına zincir vurarak eski ataerkil ilişkileri yeniden kurmak için yapıldı. Afganistan'da bir yıl içinde olanlar ve kadınlara dayatılanlar aslında kadınları köleleştirmeye yönelik organize bir programdan başka bir şey değildir!

Hiçbir onurlu insan bu duruma sessiz kalmamalı ve bu esarete göz yummamalıdır. Hiç kimse Taliban ve onların kadın düşmanı fikirleriyle birleşmemelidir. Hiç kimse, Afganistan'ın kadınları ve halkları için küçük tavizler dilenerek Taliban'ın karanlık çağ ideolojisinin ve zihniyetinin sarsılabileceği yanılsamasına kapılmamalıdır!

Afganistan'da İslamcılar tarafından kadınların köleleştirilmesinin birçok katmanı, küresel düzeyde giderek daha fazla kadının köleleştirilmesi süreciyle uyumludur. Bugün Ortadoğu ve Kuzey Afrika ile Hindistan'da, Afganistan, İran, Irak, Yemen ve Türkiye'de kadın hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılara tanık oluyoruz. Hatta Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde, El Salvador, Polonya ve Gana'da kürtaşı yasaklayan Hristiyan köktendincileri/faşistleri bile görüyoruz. Öte yandan dünyanın dört bir köşesinde seks endüstrisinin ve kadınların cinsel köleliğinin benzeri görülmemiş bir şekilde yaygınlaştığını ve genişlediğini de görüyoruz. Bunların hepsi, kapitalist sistemin kadınlara yaşattığı dehşet ve pisliğin farklı yönlerinin ifadeleridir. Tüm bu dehşetlere rağmen, kadınlar, gericilere ve ataerkilliğe karşı direnişin ön saflarında yer alıyor. İran'da zorunlu

başörtüsü protesto hareketinden Türkiye'deki namus cinayetlerine karşı protestolarına, Amerika'daki kürtaj hakları hareketinden Şili'ye kadar pek çok kişi "*Gericilere Hayır! Ya Özgürlük Ya Ölüm!*" diyerek seslerini yükseltiyor.

Köleliğe ve ataerkilliğe karşı, dünyanın her yerindeki kadınların hakları ve adalet için verdikleri mücadeleyle birlikte Afganistan kadınlarının mücadelesini inşa edin. Şu anda dünyanın birçok yerinde kadınların ezilmesinin devrim için temel bir fay hattı rolü oynadığını vurgulamak istiyoruz.

Bölgesel dinamiklerin farklılıklarına rağmen, bunların hepsi aynı küresel emperyalist-kapitalist ekonomik çerçeve içinde faaliyet göstermektedir. Kadınların gün geçtikçe daha da kötüleşen tarihsel baskısının, sınıfsal ve sosyal sistemlerle doğrudan bağlantılı olduğunu, bunun üretim tarzının komuta etmesinden kaynaklandığını anlamak gereklidir ve esastır. Bu işleyiş, dünyadaki milyarlarca insana gereksiz acıları, dayanılmaz sefalet ve korku felaketini dayatıyor.

Bu nedenle, tüm baskıları ortadan kaldırmak için sadece kadınların ezilmesi gibi belirli çelişkilere yakından dikkat etmekle kalmamalıyız, fakat aynı zamanda, ekonomik sistemi veya üretim tarzını toplumda değişikliklere izin verecek bir sistemle değiştirmenin gerekliliğini anlamalıyız. Bu zorunluluk, siyasi üstyapıda bir devrim olmaksızın elde edilemez. Kadınlar dahil tüm dünyada ezilenler ve sömürülenler için "*Komünist devrim gereklidir, daha azı değil!*"

Afganistan'da kadınların sorunlarının çözümü, reformizmin dar sınırları içerisinde kimlik politikalarıyla ya da küçük değişiklikler talep ederek sağlanamaz. Yalnızca bir devrimle, örgütlenerek ve kadın kitlelerinin devrimin gerekliliği konusundaki anlayışını yükseltmeyi gerektiren bir devrimle çözüm sağlanabilir. Kadınların son bir yılda Kabil ve diğer illerde sokaklardaki cesur gösterileri önemli ve ilham vericiydi, ancak bunlar köklü bir değişime yol açamazlar ve bu sistem çerçevesinde kalmak durumundadır.

Kimlik siyasetinin veya bazı küçük taleplere odaklanmanın önerdiği acil çözümler, ataerkilliğe ve onun kapitalist sistemle bağlantısına öfkeli olan kadınların vizyonunu saptırmaktadır. Bu sistem, sorunun temel nedenini ortadan kaldıramaz. Afganistan'daki kadın aktivistler, emperyalistlerden (ya da sözde uluslararası toplumdan) destek arayarak, aynı zamanda Taliban ile görüşüp müzakere yürüterek iki miadı dolmuşlar yani emperyalizm ve İslami köktencilik sistemi arasında kaldıkları müddetçe çözümden uzak kalacaklardır. Bu güçlerin hiçbirisi onları baskıdan kurtaramaz.

Afganistan'daki kadınların son bir yıldaki -ve geçtiğimiz 20 yıllık süreçteki- durumları birkaç özel talepte bulunarak kadınları baskıdan kurtaramayacağınızı gösteriyor. Aksine, kadınların kurtuluşu ülke çapında ve dünya çapında bir devrim stratejisinin acil bir parçası olmalıdır.

Şu anda Afganistan'da kadınlara uygulanan baskı, Taliban'a ve diğer tüm cihatçı ve İslamcı ya da ataerkil konsept ve geleneklere karşı isyanı alevlendirme potansiyeline sahiptir. Bizler Bob Avakian tarafından geliştirilen komünizmin yeni sentezinin takipçileriyiz. JAKNA olarak bizler, kadınların ezilmesi durumunu Afgan toplumunda var olan tüm çelişkilerin bilimsel bir analizinin genel bağlamında değerlendiriyoruz.

Komünist bir devrim yapmak için Afganistan'daki kadınların Taliban'a ve Cihatçı yönetime, ataerkilliğe ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı öfkelerini yükseltme ihtiyacının farkındayız. İslamcı Taliban'ın gerici yükselişinin bu yıldönümünde Afganistan'ın "kadın isyanı" hareketine her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Bu hareket, yeni ve özgürleştirici bir toplum inşa etmenin yolunu açmanın bir parçası olarak Taliban rejimini devirmeye katkıda bulunabilir ve bulunmalıdır. Afganistanlı kadın isyancılar Taliban terörüne meydan okuyor ve "*Gericilere Hayır! Ya Ölüm Ya Özgürlük!*" diyor. Bu hareketin saflarında yer alan kadınların "komünist devrimin stratejik komutanları" olmaları gerekiyor.

Afganistan’da veya dünyanın herhangi bir yerinde Taliban ve diğ er İslamcı ataerkil gericiler tarafından kadınların köleleştirilmesinden nefret eden herkese sesleniyoruz,

Bu kabus gibi toplumda yaşamaktan bıkmış herkese sesleniyoruz,

14 Ağustos’ta tüm dünyada dayanışma eylemlerinde bizlere katılın.

Özgürlük severlerin, devrimci komünist kadınların ve erkeklerin saflarına katılın. Ayrımcılığın, baskının ve sermayenin olmadığı, ataerkilliğın, sömürünün, aşağılanmanın olmadığı bir dünya için el ele ve omuz omuza mücadele edelim!

Kahrolsun Taliban İslam Emirliğı!

Kahrolsun ABD, Rusya, Çin ve NATO emperyalistleri!

Yaşasın kadın kurtuluş hareketi!

Yaşasın komünist devrim!

Afganistan Yeni Komünizm Hareketi (JAKNA) – 7 Ağustos 2022

**İran’daki Siyasi Mahkumların
Serbest Bırakılması İçin
Uluslararası Acil Durum
Kampanyası, 8 Mart Kadınlar
Günü’nünde Sayısız Avrupa**

Şehrindeydi!

İran'daki Siyasi Mahkumların Serbest Bırakılması İçin Uluslararası Acil Durum Kampanyası (IEC)'den gelen heyecan verici raporlar, kampanyamızın destekçilerinin ve Kafesi Yak/Kuşları Özgürleştir hareketinin yeni ortak çabalarını ve Avrupa'da Uluslararası Kadınlar Günü 2022 (IWD) etkinliklerinde binlerce kişiye ulaşıldığını gösteriyor.

Çevrimiçi Farsça haber kaynağı IranWire'ın ana sayfasında Paris'teki IEC çabaları hakkında önemli bir makale [Farsça] yayınlandı. Makale, aktivistlerden ve Acil Durum Çağrısı'ndan kapsamlı bir şekilde alıntı yaptı. IranWire kısa süre içinde İngilizce çevirisini yayınlayacak. Fransa'nın başkenti Paris'te, Berlin, Frankfurt, Düsseldorf ve Helsinki'de yürüyüş ve mitinglerde IEC'nin talepleri ile birlikte İran'daki siyasi tutukluların isim ve yüzlerinin yazılı olduğu pankartlar ve afişler taşındı.

ALMANYA

8 Mart Dünya Kadınlar Günü etkinliklerini (Frankfurt, Düsseldorf ve Berlin'de) katılarak kampanyayı Almanya'da daha geniş bir alana yaymak istedik. Bizleri geçmiş dönemlerdeki Kadınlar Günü etkinliklerinden tanıyan çeşitli kesimler, birlikte çalışmak için bizimle etkileşime geçtiler. Gün boyunca Kürt, Türk, Alman ve Afgan kadınlarla birçok yeni temas kurduk ve birçoğu Acil Durum çağrısını imzaladı.

Frankfurt'ta IEC'yi çeşitli etkinliklere dahil ettik. Bunlardan bazıları, Afgan sanatçı Shakib Mosadegh'in "Burn the Cage" şarkısını  aldı ımız yerde patriyarkaya ve kapitalizme karşı konuşan genç Kürt, Türk ve Alman kadınlardı. Başka bir mitingde Afgan kadınlar bizlere mikrofon verdiler. İran ve Afganistan'da k ktendincili e karşı kadınların ortak mücadelesinden ve bu bölgelerde emperyalistlerin rolünden bahsettik. Birlikte Taliban'a ve İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı sloganlar attık. Başka bir mitingde kadınlara yönelik küresel baskıyı ve mevcut düzeni yeniden yapılandıran emperyalistler arasındaki savaşı ele aldık; hem Rus saldırganlı ına hem de NATO'ya karşı olduğumuzu açıkça belirttik.

Baskıya karşı mücadelede dünya halklarının uluslararası dayanışması sloganlarıyla etkinli imizi sona erdirerek, Avrupa'da IEC'ye destek olunması gereğini vurguladık. Berlin'deki IWD, bu yıl Ukrayna'daki savaşın yoğun g lgesindeydi ve resmi bir tatil olarak kutlandı. Berlin'in tarihi Wedding semtinde mitinglere, konuşmalara veya sokak festivallerine 1000'den fazla kişi katıldı,  a rı metni Almanca ve İngilizce olarak dağıtıldı. Acil Durum Kampanyası'na dair güzel pankartlar ve İran'daki siyasi mahkumlarının büyütülmüş fotoğrafları Düsseldorf'taki IWD etkinliklerinde sergilendi.

FİNLANDİYA

Bu yılki IWD mitingi, Finlandiyalı, İtalyan, Latin Amerikalı ve İranlı aktivistler ile Helsinki'deki Beyaz Kilise'de gerçekleştirildi, kadınlara yönelik şiddetin sembolü olan ve dünya çapında soykırım kurbanlarının anısına atfen "Kırmızı Ayakkabılar" sergilendi.

Acil Durum Kampanyası destekçileri, kapitalist ve patriarkal devlet baskısına isyan eden kadınların kahramanlığının bir mesajı olarak İran'daki kadın siyasi tutsaklar Nahid Taghavi, Bahareh Soleimani, Zeinab Jalalian, Maryam Akbari Monfared, Sepideh Gholian, Niloufar Bayani'nin büyük posterlerini taşıdılar.

FRANSA

Acil Durum Kampanyası destekçileri, yeni yüzler de dahil olmak üzere farklı milletlerden bireyleri Paris'te IWD'ye yönelik feminist yürüyüşe katılmak için bir araya getirdi. Küçük ama oldukça dikkat çeken bir birlik, İran'daki siyasi mahkumların dev bir pankartını ve bireysel kadın mahkumların portrelerini taşıdı. Yürüyüşe katılanların ve yoldan geçenlerin çoğu öğleden sonra fotoğraf çekmek için durdu. Genç bir öğrenci bir okul projesi için röportaj istedi. IranWire'dan bir gazeteci birliğe katıldı ve kampanya hakkında bir makale yayınladı. Bir

ilham kaynağı olarak kadın mahkumların cesaretini ve direnişini vurgulayan bir broşür, 30.000'den fazla yürüyüşçü arasında ve Paris sokaklarında dağıtıldı. IEC'nin iki ana talebinin altını çizildi. İslami rejim için: **İran'daki Tüm Siyasi Mahkumlar Derhal Serbest Bırakılsın!** ve ABD için: **İran'a Karşı Tehditlere ve Savaş Hamlelerine Son Verin, Yaptırımları Kaldırın!**

İran'daki siyasi mahkumlarının durumuyla ilgili farkındalığın son derece yetersiz olduğu açık olsa da, birçok kişi etkinliğe destek verdi ve kampanyanın her iki hükümete yönelik dünya halklarının ortak çıkarlarının yanında olması konusunda hemen herkes hemfikirdi. Liberez-les tous!

Kaynak için bkz: [International Emergency Campaign to Free Iran's Political Prisoners Impacts March 8 Women's Day in Numerous European Cities | revcom.us](https://www.revcom.us/2019/03/08/)

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde Taksim'den Yansımalar

Editörün Notu: Aşağıdaki gözlem ve değerlendirme yazısı *25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'*nde İstanbul – Taksim'de düzenlenen gece yürüyüşüne katılmış genç bir yeni komünizm okuru tarafından kaleme alınmış ve web sitemize ulaştırılmıştır. Sizler de bu önemli meseleye ilişkin görüşlerinizi sayfanın altında yer alan yorum bölümü üzerinden bizlerle paylaşabilirsiniz.

Bugün Türkiye'ye hangi pencereden bakılırsa bakılsın AKP/MHP faşist rejiminin beslediği bir erkek egemen politikasına kurban giden, bütün insanlık haklarından mahrum edilerek yok sayılan kadınların sömürülmesi durumuyla karşılaşılmalıdır. Kadının tek görevinin örülen duvarlar içerisinde dayatılan kurallara uymak olduğunu savunan bu ucuz zihniyet; her geçen gün bir başka kadının yaşamının son bulacağı politikalar izlemekte. Yetmezmiş gibi, izlenilen bu politikalara kadının yaşamının, isteklerinin, hayatını idame etme şeklinin bazı gerekçeler sunduğu ifade edilerek kendilerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Her yeni kadın cinayeti (yenilik aslında sadece kurban edilen kadının isminden ibarettir, hikaye ne yazık ki aynıdır) gözleri mahkemelerden önce meclise çevirir hale getirdi. Mahkemelerdeki vahim kararların kim tarafından ne amaçla alındığını biliyoruz. Gözlerin meclise çevrilmesindeki sebep ise; her seferinde halkın gözleri önünde sıralanan delillerin nasıl yalanlanacağını ve bu defa kadının kendilerince inşa ettikleri hangi gerici tutumu kırdıklarını listeleyerek aslında cinsiyetçi tutumlarının temellerini gözler önüne sermelerinden kaynaklanmaktadır.

Tecavüz sonucu gebe kalmış mağdur bir kız çocuğunun çocuğuna sahip çıkılacağı temennisini sunan, artan kadın cinayetlerini "Dünyanın her yerinde yaşanıyor" diyerek meşrulaştıran ve en vahimi bir kadının giyiminin, yürüyüşünün, ses tonunun ve dışarıda bulunma saatinin tacizi, tecavüzü, ölümü olağan kılacak sebepler olduğunu savunan akıllarla(!) dolu cinsiyetçi faşist bir rejimle mücadele etmekteyiz. Türkiye böylesi dehşet sonuçlar doğuran bir politikaya kurban giderken, her türlü muhalif düşünce alaşağı edilip görmezden geliniyor ve bazı açıklamalar yapmakla yükümlü olan bakanlıklar yine "erkek egemen" başlığını almaya hak kazanacak sözler sarf ediyor. Yalnızca bakanlıklarca sarf edilmeye sınırlı kalmayan bu görüşler; dini yönlendirmelerle halkın sergilemesi gereken bir tutummuş gibi lanse

edilip, hudutsuzca meşrulaştırılıyor.

Günden güne artan cinayetler, bu cinayetlere karşı sergilenen tutumlar; AKP/MHP faşist rejiminin hiçbir koşulda kadına, kadın haklarına, kadının toplumun her yerindeki konumuna asla olanak sağlamayacağını açıkça duyurur nitelikte. Bu rejim, zincirleri kırmak isteyen haklı kesimlere ağır bedeller ödeteceğinin tehditleriyle kendini güvenceye aldığının düşüncesinde. Bizler biliyoruz ki büyüdükçe bastırılmaya çalışılan her isyan amacını yerine getirmek için çok daha gür bir şekilde karşılırlarına çıkacaktır. Yine biliyoruz ki, bu cinsiyetçi tutumları tıpkı izledikleri politikanın dört bir yanını kuşatmış bir şekilde potansiyel açıdan kendi kuyularını kazdıkları bir başka kürekten ibaret.

25 Kasım: Mücadeleyi Yükseltmek

AKP/MHP faşist rejimi günden güne halkı daha da öfkeliendiren kadın cinayetlerine sebebiyet verirken, dünyanın her yerine nüfuz etmiş olan cinsiyetçi politikayı eleştiren, kadınların ortak mücadelesi olan; 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'ne Türkiye'den katılımın güçlenmesine olanak sağlayan bir tutumun sergilenmesine de sebebiyet vermiş durumda. Bu uluslararası eylem dünyanın gündemine çarpıcı bir kadın hareketliliği olarak düşmeye devam ederken, Türkiye'deki yürüyüş her türlü muhalif eylemin başına gelen sert müdahalelerden nasibini almaktan geri kalamadı. 25 Kasım'da kadına yönelik şiddetin, baskının ve ötekileştirme arbedesinin göbeğinde, isyan eden topluluğa biber gazı ile müdahale edildi. Bu sert tutuma varana kadar etrafları polislerle kuşatılmış olan bu haklı topluluk aslında kiminle mücadele ettiğini çok iyi biliyor ve artan polis gözetimine duydukları öfkeyi yansıtıyorlardı.

Eylemi destekleyen kitleler, İstanbul'un en etkili direnişlerine ev sahipliği yapan ve bu gerçeklik sebebiyle de kısıtlı bir alana izin verilen Taksim'de toplandılar. Çeşitli pankartların öne çıktığı ve çeşitli örgütlü yapıların katılımıyla gerçekleştirilen eylem, ne yazık ki yer yer çıkmazlara sürüklenecek sloganlardan dolayı aslında son derece haklı bir isyan olma yolculuğunu gerçek bir kurtuluş amacına hizmet etmeyen ve pozitif isyanın sınırlanmasına neden olan bazı hatalı düşünce biçimlerini yansıtan taleplerden ötürü kaybetmek üzereydi. Bu husustan önce bu kalabalığın neden haklı olduğu konusu üzerinde durmakta fayda var. Böylece pozitif ve negatif olarak ayrı kefelere ayırmak zorunda kaldığımız sloganlara dair bir neden-sonuç ilişkisi oluşturabiliriz.

Türkiye, ardı arkası kesilmeyen her türlü sömürünün en sancılı sonuçlarını doğurmaya yemin etmiş bir faşist rejimin iktidarı altında gerici bir temelde kutuplaştırılmaktadır. Bu gidişata dur demek, yanlışlığını ilan etmek ve kısıtlayıcı politikalarından nemalandıkları yönleri ifşa etmek üzere gerçekleştirilen eylem, son derece gerekli noktalara vurgu yaptı. Buna olanak sağlayan ve pozitif bir tavrın sergilenmesine zemin hazırlayan insanlık dışı tutumlarına karşı hem ortak hem de farklı taleplerde bulunuldu. Esasen egemenler tarafından eylem yapan topluluğa bir güruh olarak bakılıyordu. Yaşanılan dönemde cinayete, tecavüze, haksızlıklara kurban gitmiş olan kadın sayılarına bakıldığında

**Başka Bir Dünya Doğuyor!
Her Şeyi Dönüştürebiliriz ve
Her Şeyi Dönüştüreceğiz!**

#BÜTÜNZİNCİRLERİKIRACAĞIZ

"Birini harç tutarak bütün zincirleri kıramazsınız. Hem erkeklerin kadınlar üzerindeki baskısını devam ettirmek isteyip, hem de sömürden ve baskıdan kurtulmak istediğinizi söyleyemezsiniz."

Hem insanlığın yansını köleleştirip, hem de insanlığı özgürleştirmekten bahsedemezsiniz. Kadınlara yönelik baskı, toplumun efendiler ve köleler, ezenler ve ezilenler şeklinde bölünmüş olmasıyla doğrudan bağlantılıdır ve tüm bu koşullara son vermeden kadınların kurtuluşu imkansızdır."

- Bob AVAKIAN

**Gerçek Bir Kazanma Şansı Olacak
Devrim Hareketini Birlikte İnşa Etmeye
Var mısın?**

perikamunizm.com/butun-zincirleri-kiracagiz

ve artan bu sayıya karşı “AKP/MHP faşist rejiminin” tutumu göz önüne alındığında aslında çok daha güçlü olması gereken bir protestonun sergilendiğini belirtmemiz gerekiyor. Son dönemde kayyum direnişlerinde tutuklanan insanların, korkunç yaşam koşullarını ve barınma sorununu protesto eden öğrencilerin, okul yönetimini eleştirdikleri gerekçesiyle üniversite kapısından alınmayan akademisyenlerin, artan dolar kurunu “geçinemiyoruz” sloganlarıyla eleştiren toplulukların maruz kaldıkları muameleler dolayısıyla, kadın direnişinin de bu süreçten etkilenmesi kaçınılmazdı. Bütün bu olumsuz muamelelere ve kamuoyunda estirilen çeşitli bozucu söylemlere rağmen kitleler 25 Kasım akşamı meydan okurcasına çok yönlü bir tutum sergilediler.

Kadın cinayetleri ve göz yumulan tecavüzler kadar kadına yapıştırılmış olan farklı kimlik ve rollere isyan olarak **“Anne, eş, sevgili değiliz; direnişin kendisiyiz!”** sloganı; patriyarkal sistemin kılıçlarını kuşanıp her geçen gün daha da köleleştirdiği ve kapitalist-emperyalist sistemin sömürmesine olanak sağladığı “kadın” zihniyetine karşın bu slogan; kuşanan kılıçları ellerine alma cesaretini gösteren kadınların en haklı isyanlarından biriydi ve mücadelenin ana hattını oluşturmaktaydı. Bu ana hatta **“Kadınlar devrim istiyor!”** ifadesi sıkça duyulurken **“Fail erkek devlettir!”** sloganı; insanlığın ihtiyaç duyduğu devrime engel olan kapıyı ifşa etme ve kırma cesaretini etkili bir şekilde sunan baskın bir şiarıydı. AKP/MHP faşist rejiminin suç olarak görmediği ve meşrulaştırdığı kadınlara ve LGBTİQ+ bireylere yönelik tüm haksızlıkları **“Suça ortak olma!”** sloganıyla haykıran kadınlar; yaşananları sineye çeken ve görmezden gelenleri uyardılar, onları harekete geçmeye çağırdılar.

Hakim Türk şovenizminin Kürt ulusu üzerindeki sistematik baskısını en derinden hisseden Kürt kadınlarının sadece Türk şovenizmine değil aynı zamanda erkek egemen üstünlüğüne karşı mücadelesi de, kadınların özgürleşmesi için gerekli olan gerçek bir devrim için güçlü bir potansiyeli barındırmasıyla,

alanlardaydı

Diyanet İşleri'nin din kisvesi altında fütursuzca hedef gösterdiği LGBTİQ+ bireylerinin eylemin her alanında aktif rol oynaması bencil bir tavır sergilemeyişlerini ve ortak bir direniş benimsediklerini açıkça gösterdi. Genç kitlelerin elindeki "İtlik, serserilik yapacağım yaşıta neden eylemlere katılmak zorunda kalıyorum?" sorusunun yazılı olduğu pankartlar, gençlere dayatılan bu sosyal-siyasal sancının açık göstergesi halindeydi. Kadına yönelik her türlü şiddeti ve baskıyı eleştirme amacıyla gerçekleştirilen bu direnişin son saatlerinde yaşananlar aslında direnişi doğuran sebeplerden ibaretti. Yine eril bir dille bir kadının ve hatta bu İslamcı-Türkçü faşist rejime muhalif olan her tavrın sınırlara sahip olduğu vurgulandı. Bu eril dili her geçen gün doğuran ve sarsıcı gerekçelerle besleyen AKP/MHP faşist rejiminin eylemi silahlarına kuşanmış polislerle gözetim altına alması acınasıydı. Oysa dönüp bakıldığında her haklı slogandan sonra bilinçlenip ayağa kalkacak olan yeni bireylerle daha büyük bir güç kazanarak karşılarına dimdik çıkacak olan bu topluluğa kulak vermeleri gerekirdi. Bu tavrı bir gereksinim olarak görmemeleri elbette öfkeyi besleyecek ve daha pozitif bir tutum sergilemek üzere bu kitleyi daha cesur bir şekilde harekete geçmeye sevk edecektir. Bu denli haklı bir eylemde taleplere karşı sergilenmesi gereken tavrın ters işlemesi yetmezmiş gibi polis müdahalesi ve çizilen alan sınırları **"Aç aç, barikatı aç!"** sloganının sıkça duyulmasına sebep oldu.

25 Kasım akşamındaki son derece pozitif sloganlardan biri de **"Tek yol devrim!"** sloganıydı. Ancak bu önemli sloganın altının nasıl doldurulacağı meselesi ortada duruyordu. Daha ziyade devrim sloganları atan kimselerin, yüzeysel ve sınırlı çeşitli taleplerle örgütlendiklerini ve gerçek bir devrim isteyen ve bunun programını somut olarak ortaya koyan devrimcilere karşı sergiledikleri katı tutumları; aslında geliştirilmesi gereken bilimsel bir yaklaşımın noksanlığını göstermesi açısından yeterliydi. Aslında daha yakından bakıldığı zaman, bu durum

fikirlerine tam olarak güvenmeyen ya da belli başlı kalıplara körü körüne tutunmuş olan örgütlenmelerden oluşan ve farklı görüşlere kapalı olmaları sebebiyle sığ denilebilecek zihniyetlerin doğurduğu bir sonuçtu. Bu negatif söylemleri ele aldığımız zaman bir paydada iki eksikliği karşılıyorlar: Sorunun aslında tüm insanlığın sorunu olduğu gerçeğinin benimsenmemesini ve aynı zamanda bu sorunun hatalı fikirlerle çözülemeyeceği gerçeğini...

Eylemdeki söz konusu negatif sloganlardan biri de sosyal medyada öne çıkan ve tartışmalara neden olan **“Ocağı söndür, kocanı öldür!”** ifadesinin yazıldığı bir pankartın en ön saflarda oluşuydu. Patriarkal sistemin inşa ettiği duvarı salt bir intikam duygusuyla yıkabilme düşüncesi aslında temelinde öfkeli görünse de, sistemin asıl sorununun ne olduğunu kavrayamamış bazı görüşlerin varlığını göstermesi açısından dikkat çekiciydi. Bu sorundan hareketle, insanlığın evrensel sorunlarından birine böylesi intikamcı yaklaşımların gerçek bir çözüm getirme olanağını gerilettiğini ve bunun doğru şekilde anlaşılması gerektiğine ihtiyaç duyulduğunu bir kez daha görmüş olduk.

Belirttiğimiz gibi her eylem içerisindeki görüş ayrılıkları nedeniyle negatif ve pozitif kefedeki değerlendirilecek yönler taşır. Sonuç olarak bu eylem tartışmalı söylemleri bastırarak bir seferberlikle gerçekleşmişti. Bu yönüyle kadınları sistemin dışına çıkmaya ve devrimci çözümlere çağıran pozitif sloganların etkisi büyüktü. Rejim ve kapitalist-emperyalist sistemin işleyişi tarafından devamlı olarak acılara maruz kalan, ezilen halk kitleleri de 25 Kasım gecesinde unutulmadı. Yürüyüş ezilen geniş kitlelere hitap etmesi sebebiyle çok yönlülüğünü duyurdu. Bu çok yönlülük, insanların artık bazı şeylere göz yummadıklarını, öfkelerini sakınmayacaklarını, bunun aksine **“Susmuyoruz korkmuyoruz!”** sloganını dile getirmelerine olanak sağladı. Aynı zamanda bu çok yönlülüğün bir sebebi vardı; her ne kadar farklı iplikler gibi görünse de bu problemler karşısındaki taleplerin tek elden bir düğüm

haline getirildikleri gerçeğiydi. Eleştiriler cinsel kimlik, kadın kimliği, çalışan kadın kimliği, emekçi-öğrenci kadın kimliği gibi başlıklarla sınıflandırılrsa da bu sorunların bir bileşeni vardı; yine dünya emperyalist/kapitalist sisteminin bir parçası olan Türkiye’de devlet aygıtını yöneten AKP/MHP faşist rejimi ve onların İslamcı/Türkçü kadın düşmanı, LGBTİQ+ düşmanı ideolojileri! Bu sebeple 25 Kasım akşamında işlenen suçların faili olarak rejimin gösterilmesi ve **“Hükümet istifa!”** sloganının hep bir ağızdan en gür söylem olarak çıkması şaşırtmadı.

Onur Ayının Ardından, Yükselen Homofobi ve Devrim İhtiyacı

Editörün notu: Aşağıdaki yazı geçtiğimiz ayda (her yıl Haziran ayının son haftası) dünya çapında eylemlere ve baskılara sahne olan Onur Ayı’nda yaşanan gelişmeler ve kapitalist-emperyalist sistem içerisinde LGBTQ bireylerin tam kurtuluşunun neden mümkün olmadığına dair yazılmış bir okur mektubudur.

Her sene tarihsel olarak; 28 Haziran 1969 da New York, Greenwich Village’da gerçekleşmiş ve cinsel azınlıkların sistem tarafından uygulanan baskıya ilk başkaldırısı olarak kabul edilen Stonewall ayaklanmalarının yıl dönümüne kutlanılan Onur Ayı (Pride) bu yılda dünyanın dört bir yanında LGBTİ+ bireyler ve ilerici kesimlerce kutlandı. Ve her sene olduğu gibi heteronormatif patriarkal düzenden beslenen ve bu sebeple onun devam ettiricisi rolünü üstlenen kapitalist

emperyalist sistem ve sistemin savunucusu gericiler, dünyanın dört bir yanında nefret dolu eylemlerde ve söylemlerde bulunmaktan geri durmadılar.

2021 Onur Ayı öncesi halihazırda sistematik olarak gerek iktidar sahipleri gerek gerici bireyler tarafından uygulanan LGBTI+ ve kadın düşmanı uygulamalar zaten iyice ayyuka çıkmıştı.

Bu dünyanın dört bir yanında tezahür etmekteydi; örneğin, Polonya 2020'nin Ekim ayında anayasa mahkemesi kararı ile kürtajı neredeyse tümüyle yasakladı 2021 Ocak ayında yasanın resmen yürürlüğe sokulmasının ardından kitleler sokağa döküldü. Mayıs ayı ortasında da benzer bir şekilde ABD'nin Mississippi eyaletinde faşist Cumhuriyetçileri n desteklediği bir yasayla 1973 tarihli *Roe v. Wade* kararı ile güvenceye alınan kürtaj hakkı, kırk sekiz yıl sonra tekrar tartışmaya açıldı. Yine ABD'de Arkansas'da, geçtiğimiz Nisan ayında Cumhuriyetçilerin oylarıyla trans bireylere hormon tedavisini yasaklayan yasa eyalet meclisi tarafından onaylandı ve Arkansas ABD'de trans gençlere yönelik hormon tedavisini yasaklayan ilk eyalet oldu.

Türkiye'de

de halihazırda (örneğin bkz: <http://yenikomunizm.com/fasizm-din-homofobi/>) sistematik bir biçimde uygulanan nefret söylemleri ve sindirme politikaları onur yürüyüşlerinden hemen önce vites arttırdı. LGBTI+ topluluklarının Onur Ayı kapsamında onur yürüyüşü düzenlemek için yaptıkları başvuru İstanbul Valiliği tarafından reddedilirken faşist iktidarın basın organlarından olan Akit bu haberi okurlarına "İstanbul Valiliğinden eşcinsel sapkınlara ret!" başlığı ile duyurdu. Bu ret kararı üzerine 26 Haziran günü Taksim'de düzenlenen Onur Yürüyüşünde 20'den fazla kişi faşist iktidarın kolluk güçlerince, insanlık dışı şartlarda göz altına alındı. Beyoğlu kaymakamlığı art niyetli bir şekilde toplanmaya saatler kala yürüyüşü yasaklarken, gerekçe olarak yürüyüşün "anayasal düzene, genel sağlığa ve genel ahlaka

aykırı olabileceği" ni söyledi. Haber takibi yapan Fransız Haber Ajansı (AFP) foto muhabiri Bülent Kılıç'a yere yatırılarak ters kelepçe takıldı. Türkiye Gazeteciler Sendikası, Kılıç'ın boğazına basılarak nefessiz bırakıldığını söyledi. Manidar bir şekilde, polis tarafından yere yatırıldığı sırada Kılıç'ın "Nefes alamıyorum" söylemi George Floyd olaylarını hatırlatarak, gırtlığımızı yapışan bu sistemin bir dünya sistemi olduğunu ve bu sebeple enternasyonalizm ilkesinin vazgeçilmez olduğunu bir kez daha gözler önüne serdi.

Gerçek Bir Çözüm İçin Devrimin Gerekliliği

Geride bıraktığımız Onur Ayında yaşanan bu hadiseler dikkatli bir şekilde ele alındığında bir kez daha mevcut sistemin patriarkal düzene göbekten bağlı olduğu ve sürekli bu safta yer alırken ne kadar zalimleşebileceğini gözler önüne sermiştir. Bu durumda tekrar altını çizmek gerekir ki mevcut düzen içerisinde LGBTI+ bireylerin ve kadınların özgürleşmesi mümkün veya sürdürülebilir değildir. Burjuva toplumunda cinsel ve romantik neredeyse bütün ilişkiler, erkek egemen ideolojinin ve patriarkal düzenin yansımasıdır. Kapitalist emperyalist sistemin dokusunda yer alan heteronormatif patriarkal düzen ve bu düzenin dinamikleri, her ne kadar "ilerici" gözükseler dahi burjuva demokratik sistemlerin varlıklarını sürdürebilmeleri için vazgeçilmezdir ve bu nedenle mevcut sistem alaşağı edilmeden patriarkal düzen de alaşağı edilemez. Aynı cinsiyetten bireylerin mevcut ilişkilerinin, şu an egemen, aile ve cinsel ilişkilerin hâkim ideolojisi olan, kadınları ve LGBTI+ bireyleri baskı altına alan patriarkanın sınırlarına hapsedildiğini ve bunun dışında varolmasının mümkün olmadığını anlamak oldukça önemlidir.

Bu ilişkilerin dahi belli elementleri Patriarka'nın kalıntılarını içinde barındırır. Örneğin lezbiyenlik, sınıflı toplumlarda kadınların baskı altında tutulmasına karşı farklı anlamlarda siyasi bir cevap niteliği taşısa da tek başına bu

baskı sorununa kökten bir çözüm getirmez. Bu nedenle LGBTI+ bireylerin haklı öfkesi devrimin muazzam bir gücü olarak açığa çıkmalıdır. Aksi takdirde mücadele, burjuva ufkunu aşamayan, kısır, reformist bir döngüye hapsolmaya mahkûmdur.

Bu hayati noktanın altını bir kez daha çizmek adına yeni komünizm'in mimarı Bob Avakian'dan bir alıntı yaparak bitirmeyi uygun görüyoruz.

“Sosyalist devrimin gerçekleşmesi ve komünizme ulaşmamızla birlikte, özel mülkiyetin varlığından beri toplumsal ve cinsel ilişkileri ezen ve bunları bozan, kadınları değersizleştiren binlerce yıllık köleleştirmeden insanlar ilk defa gerçek anlamda ve dünya çapında kurtulacaklardır. Pek çok anlamda ve özellikle erkekler açısından kadın meselesi, bu sorunun tamamen ortadan kaldırılması ile, şu anda var olan mülkiyet ilişkilerini, toplumsal ilişkileri ve buna tekabül eden kadınları (belki “sadece birazını”) köleleştiren ideolojiyi muhafaza etmek arasındaki bir meselesidir ve bu durum ezilenler arasında kritik önemdedir. Bu, tüm baskıyı ve sömürüyü ortadan kaldırmak -ve toplumdaki sınıfsal ayrımlara son vermek için savaşmak ile son tahlilde bu duruma ilişkin kendi payını bulabilmek arasındaki ayrım çizgisidir.” (Yeni Program Taslağı syf.107)

[Eşcinsellik Konusunda Yeni Taslak Programındaki Konumumuz Üzerine](#)

12 Nisan “Şakası”, Ataerki ve İfade Özgürlüğü

“Kadın düşmanlığının tarihi, binlerce yıl sürdüğü için eşi görülmemiş bir nefretin tarihidir. Öyle bir tarih ki, Aristoteles’i Karındeşen Jack’e, Kral Lear’ı James

Bond’a bağlar.”

-Jack Holland

12 Nisan sabahı Türkiye’de başta kadınlar olmak üzere bütün insanlar için sinirleri inanılmaz şekilde bozan, şirazesi kaymış ve bir o kadar da aşağılık tweetlere sahne oldu. Twitter üzerinden bazı kullanıcılar 12 Nisanı ‘‘Tecavüz Günü’’ ilan ederek kan donduran; erkek üstünlenmeci, kadın düşmanı ve tecavüzü olumlayan paylaşımlar yaptılar; yetmedi daha sonra bunun ‘‘kara mizah’’ olduğunu söylediler. Nitekim yaptıkları şeyin yanlış olduğunu düşünmek bir yana erkek üstünlenmeciliğinin her veçhesinde olduğu gibi kadınları kendilerine tabi olarak görmekte bir beis de bulmuyorlardı.

Her gün en az bir kadının öldürüldüğü, cinsel saldırıya uğradığı ve hemen bütün kadınların sistematik bir şekilde cinsel tacize kaldıkları; erkek egemen ideolojinin başta İslami köktendincilik eli ile hayatın her alanında kök saldığı Türkiye/Kürdistan coğrafyasında bu hadise münferit bir olay olarak görülüp göz ardı edilenebilecek bir olay değildir.

Mizojini ve Bunun En Ağır Yansımaları

Mizojini kadınlara karşı cinsiyet ayrımcılığını, şiddeti, cinsel obje haline getirmeyi de içeren, bütün kadınlara karşı duyulan antipati, düşmanlık ve nefrettir. Mizojini, basit bir şekilde cinsiyetçilikle aynı kefeye konulamaz nitekim cinsiyetçiliğin en grotesk ve şiddetli biçimini ifade eder. Bu cinsiyetçiliğin bir şekilde ‘‘daha kabul edilebilir’’ bir şey

olduğu anlamına gelmez! Kadına karşı örtük veya aleni; fiziksel veya duygusal şiddetin hiçbir türlü kabul edilemez! Öte yandan aralarında, burjuva demokrasisi ve faşist diktatörlük arasında olduğu gibi nitel farklar da vardır. Yani cinsiyetçilik ve mizojini aynı özü paylaşırlar ama nitel olarak da birbirlerinden farklıdırlar. Ataerkil ideoloji kapitalizmden bin yıllarca önce gelişmiş ama kapitalizmin kendinden önceki baskıcı ve sömürücü sistemlerden miras aldığı ve kendisine içkin hale gelen bir fenomendir, bu bağlamda bakıldığında mizojini de tarihi binlerce yılı bulan bir ideolojidir.

Mizojinin yaşatılmasının ve gündelik hayatın bir parçası olarak tekrar tekrar yaratılmasının çeşitli biçimleri vardır ve bu fenomende ''iki miadı dolmuşlar'' çerçevesinde vuku bulur, bir yanda Batı emperyalizminin ''evrensel değerlerinin'' yansıtıldığı kültür endüstrisi ve diğer yanda dinci köktendincilik (bunlar yöresel olan kültürlerle önemli ölçüde iç içe girmişlerdir). Bunu biraz detaylandırmakta fayda vardır.

Mizojinin binlerce yıllık bir ideoloji olduğunu söyledik, tarihe baktığımızda karşımıza mizojini örneklemesine uyan bariz pek çok mit belirir. Bunlardan birisi *jus primae noctis* yani ilk gece hakkıdır. Bu mite göre Ortaçağ Avrupası'nda bir derebeyi, idaresi altında yaşayan kadınlarla düğünlerinin olduğu gece cinsel ilişkiye girme yetkisine sahiptir. Bir diğer mit ise ''bakire arınma mitidir'', ilk olarak 16. yüzyıl Avrupasında ortaya çıkan bu mite göre bakire bir kızla seks yapmanın cinsel yolla bulaşan hastalıklardan tedavi edeceğine inanılmıştır; mit temellerini şeytanlarla savaşarak saflıklarını koruma görevi üstlenen bakire şehitlerin olduğu Hristiyan köktendinciliğinden alır; günümüzde bu mit varlığını özellikle Güney Afrika ve Sahra altı Afrika'da HIV pozitif erkeklerin çocuklara ve engellilere tecavüz ederek tedavi olacaklarını düşünmeleriyle varlığını sürdürmektedir. Özellikle feodalizmin baskın örgütleyici sistem olduğu

çağlarda kadınların cadı olarak yakılmasına kadar bu tarihsel mitlerin pek çok anlatısına yer verilebilir. [\[i\]](#)

Ancak mizojini salt geçmişe özgü bir ideoloji değildir, günümüzde kadın sünnetinden, ‘‘düzeltici’’ tecavüze, göğüs ütölemeye, cinsel köleliğe, gündelik hayatında bir parçası haline getirilen pornografiye dek pek çok pratiği bulunmaktadır. [\[ii\]](#)

Kapitalizminin Dinamiklerinin En Çirkin Tasavvurları

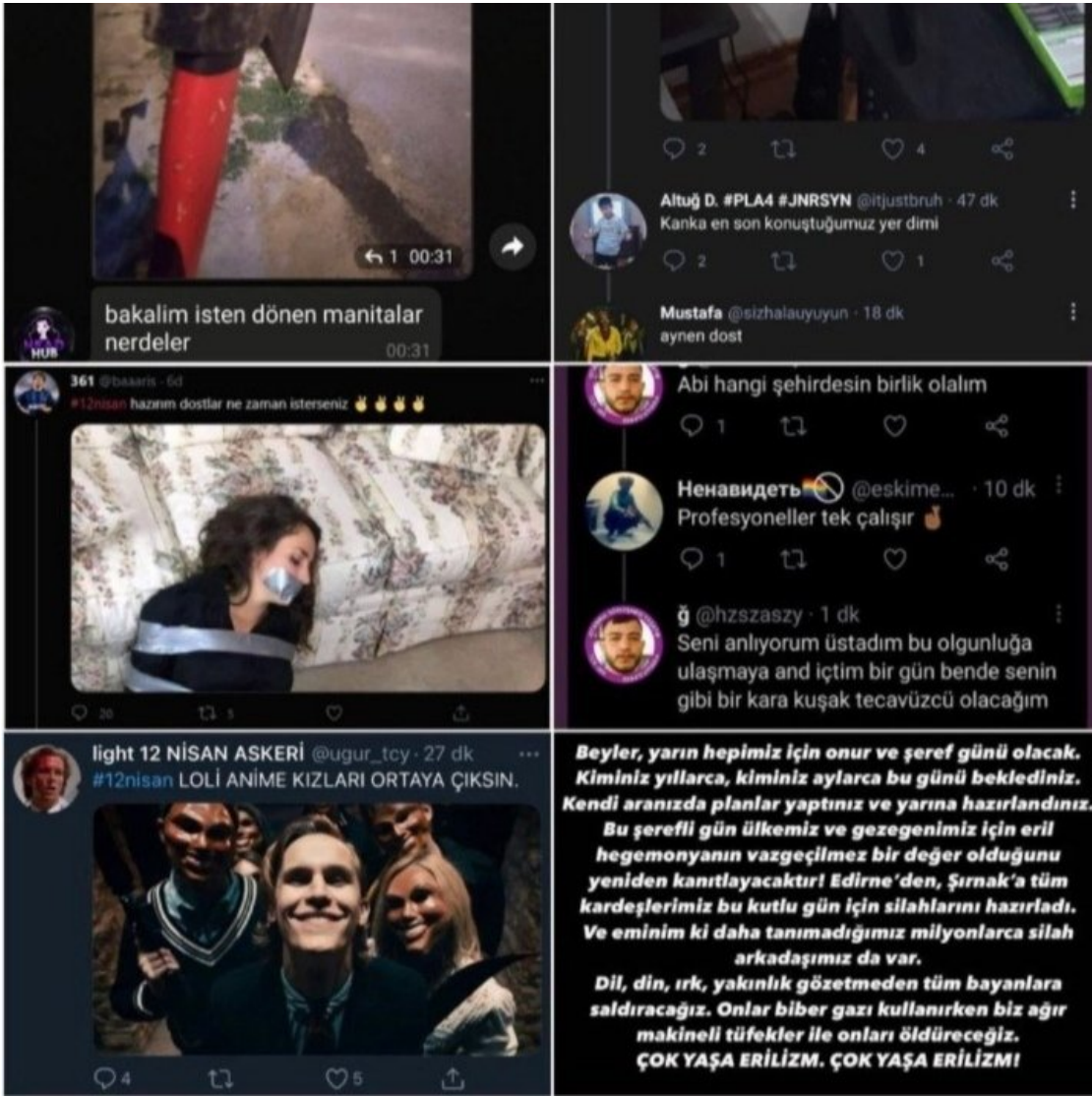
Yazımızın başında da söylediğimiz üzere 12 Nisan günü yaşanan bu aşağılık olay münferit değildir aksine; bu ve benzeri söylemler, pratikler kapitalist-emperyalist sistemin dinamiklerinin en çirkin dışavurumlarıdır. Tıpkı homofobinin, trans cinayetlerinin, ırkçılığın ve nefret suçlarının her birisi gibi mizojini de bu tasavvurlardan sadece bir tanesi olduğu gibi başlı başına kapitalizmin kara gölgesi üzerinde yaşamamak için de yeterli bir nedendir.

Bu tasavvurlar en temelde toplumun örgütlenme biçimiyle alakalıdır, kapitalist-emperyalizmde tıpkı feodalizm gibi bir toplumsal örgütlenme biçimidir. Örneğin bu bağlamda bakıldığında antisemitizm kapitalist üretim dinamiklerinin bir yaratımı değildir, antisemitizmin kökleri Roma İmparatorluğuna kadar uzanır nitekim burada belirleyici olan Roma İmparatorluğunda toplumun örgütlenmesi, bu örgütlenmeyi güdüleyen üretim biçimi ve meta değiş-tokuşunun dinamikleri, bu örgütlenmeye bağlı olarak gelişen düşünüş biçimleri, baskın sınıfların ahlakı, fikirleri ve bunların toplumdaki tezahürleri bütün bunlarla beraber hakim sınıfların çıkarlarıdır. Antisemitizm de toplumun örgütlenme biçimlerinin değiştiği farklı çağlar boyunca bu örgütlenme biçimlerince miras alınmış, yukarıda bahsedilen bütün bu fenomenlere tekabül ettiği ölçüde baskın bir ideoloji olarak kendisini hissettirmiştir. Ancak şunu belirtmekte bir sakınca yoktur ki, antisemitizmin en grotesk biçimi, en az 6 milyon Yahudi’yi katleden Hitler faşizmi ile yaşanmıştır. Hitler faşizmi ise

kapitalist-emperyalist üretim dinamikleri ve buna tekabül eden üstyapı aygıtlarının bir ürünüdür. İşte tam da bu bağlamda mizojini gibi aşağılık bir fenomene yaklaşımımız da aynı metodu içermelidir; bunun yukarıdaki bütün şeylerle olan ilişkisi, bunun kapitalist sisteme bu halde içkin olması ve kapitalist-emperyalizmde en grotesk biçimlerde tasavvurları.

Kültür Endüstrisi* ve Sosyal Medyada Mizojini

Baskın olan ideoloji ve baskın olan üretim dinamikleri belirli bir düşüncenin ve siyasanın normatifliğinde belirleyici olandır. Örneğin köleci toplumlarda köle sahibi olmak ve köle emeği ile üretilen meta toplumsal olarak kabul edilebilir ve ''normaldir''. Veya feodal toplumda derebeylerine tabi olan serfler baskın siyasalara tekabül etmekte oldukları için gayet ''normal'' görülmüşlerdir. Ancak üretim dinamiklerinin belirgin ölçüde değişerek evrilmeye başladığı Amerika'da köleci ekonomi Kuzey burjuvazisi tarafından bir alternatif olarak görülmemiş, keskinleşen bütün çelişkiler bir İç Savaş'ın patlamasıyla çözülmüştür. Mizojini ise bütün bu toplumsal örgütlenme biçimlerinde kendisine yer bulmuş ve kendisini bunlara içkin halde tutmuştur. Bugünse küresel bir sistem olan kapitalist-emperyalist sisteme içkindir ve kapitalist-emperyalist sistem devrilmediği müddetçe de bu içkinlik kendisini korumaya ve kimi biçimlerde güçlendirmeye devam edecektir.

Yazımızın başında mizojinin mevcudiyetinin gündelik hayatta devamlı olarak kendisine yer bulduğunu ve kendisini tekrar tekrar yaratarak normalleştirdiğinden bahsetmiştik, bu durumun farklı veçheleri vardır. Mizojini başta rap müzik olmak üzere müziğin farklı türlerinde kendisine yer bulur ve özellikle rap müziğinde baskın olarak vardır. Örneğin Rolling Stones grubunun 1976 yılında çıkan albümünün reklam resminde sandalyeye bağlanmış ve dövülmüş bir kadın varken, tanınmış rapçi Ice Cube'ün sadece birkaç şarkısına bakmak, ''fahişe'', ''sürtük'' ve ''tecavüz'' kelimelerinin ne sıklıkla kullanıldığını görmek bu konuda bir fikir edinmeye yardımcı olacaktır. Açık mizojini genelde kapalı/örtük bir mizojini ile kadın bedeninin endüstri içerisinde tamamen metalaşması ve sözde olumlanması üzerinden yaratılan metalar ile de sürdürülür, kadın ve kadın bedenine ait yaratılan bu imaj

topluma en başta pornografi ve reklamcılık aracılığıyla devamlı olarak pompalanır; buna maruz kalmamak mümkün değildir. Televizyon, sinema, video oyunları ve video-iletişim mecralarında mizojini genelde aleni olarak karşımıza çıkar; gerici şarkıların video kliplerinden, ana akım filmlere, buradan kitlelerin gündelik hayatında yer bulan pembe dizilere ve pek çok video oyununa kadar karşımıza çıkar. Kadın düşmanlığı ve nefreti her yerden çağlarcasına akmaktadır. Bu kadar grotesk olan bir şey örneğin tecavüz, pornografi sunan web sitelerinde bir kategori olarak yerini alır, insanlar para vererek/ya da vermeyerek bir kadının aşağılanarak bir erkeğe tabi kılınmasını, bedeninin şiddet ile tahakküm altına alınmasını izleyebilir ve baskın olan siyasalar ve ideolojinin etkisiyle bunu olumlayabilir ve hatta bunun özgürlükleri olduğunu abes bir şekilde savunabilirler. [\[iii\]](#)

Mizah ve İfade Özgürlüğü

12 Nisan'da yapılan mizojinist paylaşımlara başta kadınlar olmak üzere toplumun ilerici kesimleri sert tepkiler gösterdi, kullanıcıları teşhir etti ve kınadı. Ancak burada çok problemlili olan bir nokta daha vardı ki o da bu şirazesini kaymış paylaşımları yapan mahlukatların bu yaptıklarında bir yanlış olduğunu düşünmüyor, bunun ''kara mizah'' ve ''ifade özgürlükleri'' olduğunu söylüyor olmalarıydı, hatta kendilerini teşhir edenlere de sosyal medya üzerinden aymazca saldırımları da bu yüzdendir.

Burada değerlendirilmesi gereken iki önemli durum vardır. Bunlardan birincisi Türkiye'de faşizmin niteliğini belirleyen Türkçü/İslamcı faşizmin açık bir şekilde erkek üstünlükçü bir ideolojiye sahip olması ve bu erkek üstünlenmeciliğinin toplumdaki etkisinin korkunç seviyelerde olmasıdır, bu büyük ölçüde ifadesini şariat nezdinde bir dünya tahayyül eden İslami köktendinciliğin savunucularının söylemlerine içkin iken rejimin ve temsil ettiği ideolojinin farklı savunucularının söylemlerine de içkindir. Öte yandan mizojinist söylem tamamen Türkçü/İslamcı faşist rejimle

alakalı da değildir -rejim bunun uygulanmasını, söylemini ve pratiklerini nitel olarak etkilese de- burada bir ikinci durum belirir, toplumdaki diğer baskın ideolojilerin ve düşünüş biçimlerinin yansımalarıdır bunlar. Bir önceki paragrafta bunun çeşitli veçhelerine değinilmişti, bunların içselleştirilmesinin söylemden pratiğe geçirilmesinin tezahürü ise 12 Nisan'da yapılan paylaşımlardır. Ve tabii ki bunlarla beraber bir başka mesele de tartışmaya açılmalıdır. Bu bir ''mizah'' mıdır veya ifade özgürlüğü olarak kabul edilebilir mi? Basitçe cevaplayalım: Hayır. Mizojini, homofobi, ırkçılık, zenofobi (yabancı düşmanlığı), cinsiyetçilik, ayrımcılık söylemleri sadece söylemsel değildir semantik olarak nefrete ve kine bağlıdırlar, söylemleri pratiğe içkindir, içkin olmasıyla beraber bu durum insanlığı büyük acılara ve dehşetlere mahkum eden zincirlerin halkalarıdır.

İkincil olarak ise insanlık düşmanı bu söylemler ifade özgürlüğünün kapsamında değildir, bunun sebebi de bizatihi özgürlük kelimesinin konseptleştirilmesinden kaynaklanır. Özgürlük kendinden var olan idealist bir kavramsallaştırma ya da öznenin subjektif duyularının ürünü bir şey değildir, özgürlük en yalın haliyle zorunluluğun dönüştürülmesi olduğu gibi özgürlük üzerine yapılacak tartışma temellerini maddi dünyadan almak zorundadır. İşte tam da bu nedenle öznenin insanlık düşmanı fikirlerini paylaşması, kendisini bu nefret söyleminin içerisinde konuşturarak bu insanlık suçunun söylemini devamlı bir şekilde yaratmaya devam etmesi; başlı başına söylemsel olanın pratikleşmesi anlamına gelir ve kabul edilebilir değildir. 12 Nisan'da bu paylaşımları yapanlar ''mizah'' yapmadıkları, ifade özgürlüklerini kullanmadıkları gibi insanlık suçlarının, nefret suçlarının en aşağılıklarından birisini de işlemişlerdir.

Referanslar:

[1] İlk gece hakkının gerçekten olup olmadığı o dönemin tarihçileri arasında

süregiden bir tartışmadır, kimi tarihçilere göre bu hak varolmamakla beraber Fransız Devrimi sonrası feodalizmin değerlerinin kötülenmesi için eğitimlerde kullanılmaya devam etmiştir. Olmadığını iddia eden tarihçilerin bir kısmı meseleyi resmi kaynak azlığına dayandırsalar da dönem içerisinde bulunan pek çok ikincil kaynak da bu hakkın olduğuna işaret etmektedir. Popüler kültür içerisinde *Cesur Yürek* gibi filmlerde bu mesele kendisine yer bulmuştur.

[iii] Düzeltici tecavüz (İng. Corrective rape) kişinin cinsel oryantasyonunun tecavüz ile düzeltilebileceği şeklindeki kuruntudur. Feodal bir ideolojiyi imlemekle beraber başta Güney Afrika, Lesotho olmak üzere pek çok ülkede yaygın bir uygulamadır. İlk kez uluslararası medyanın dikkatini çekmesi 2009 yılında Güney Afrika futbol takımından lezbiyen kadın bir oyuncunun tecavüz edilerek öldürülmesi sonucu olmuştur. Mağdurların çoğu yetkililere bildirmekten çekindikleri gibi kimi aileler de yapılan bu dehşeti onayladığı için tam olarak elimizde yeterli bir veri bulunmamaktadır. Göğüs ütüleme ise ergenlikle beraber kız çocuklarının göğüslerinin büyümesine karşılık göğüslerinin bastırılması ile durdurulmaya çalışılmasıdır. Kamerun'da nüfusun %25'inin bu uygulamaya maruz kaldığı belirtilirken Afrika ülkelerinin kimilerinde ailelerin kızlarını tecavüzden ''korumak'' için bu uygulamaya başvurdukları söylenmektedir. Bkz.

<https://www.vice.com/en/article/4wbqdj/cameroon-tradition-flattening-chests-876>

[iiii] Bununla ilgili daha detaylı bir inceleme için bkz. Avakian, B. (2014). *Break all the chains!: Bob Avakian on the emancipation of women and the communist revolution*. Chicago, IL: RCP Publications.

*Kültür endüstrisi kavramı başta Adorno ve Horkheimer tarafından kullanıma sokulmuş, Frankfurt Okulu içerisinde kullanılan yaygın bir ifadedir. Temelde altyapı-üstyapı arasındaki ayrışımın yerine yeni bir durum tespiti olarak altyapı-üstyapı kaynaşmasını önerir. Biz bu görüşe katılmasak ve altyapı-üstyapı arasındaki ilişki başta Mao Zedong ve daha sonra Bob Avakian tarafından çok daha diyalektik bir temelde ele alınmış olsa da, kültür endüstrisi kavramı burada daha ziyade herhangi bir kültür ürününün meta haline gelirken kültürün kendisinin aslında endüstrileşmesi ve bu sırada bu üretimin ve dağıtımın kapitalist sistemin kendisini meşrulaştırdığını, yeniden yarattığını ortaya koyar. Kavramsallaştırmanın aslında altyapı-üstyapı ilişkisinde istemsizce bir indirgemeci poizsyon almasına rağmen özellikle üretim ve tüketim sürecinde yabancılaşmanın nasıl olduğunu ele alması bağlamında değerlidir.

Nevâl El-Seddavi: Yazar ve Ömrü Boyunca Kadın Hakları Savunucusu

Dediler ki, “Sen vahşi ve tehlikeli bir kadınsın.” Ben gerçekleri konuşuyorum.

Ve gerçekler vahşi ve tehlikeli.

-Nevâl El-Seddavi

Nevâl El-Seddavi, sevilen Mısırlı yazar, doktor ve kadın hakları savunucusu, 21 Mart'ta Kahire'de hayatını kaybetti. Kadınların sömürülmesi konusundaki gerçekleri korkusuzca, hevesle ve bir sanatçı dokunuşuyla herkese gösterdi. Adına Arap ülkelerinde ve dünyada “Mısır'ın en radikal, seküler, feminist kadını” ve “kadınların özgürleştirilmesinde bir öncü” şeklinde övgüler yağdı. *Women at Point Zero* [Sıfır Noktasındaki Kadın], *The Hidden Face of Eve* [Havva'nın Saklı Yüzü], *Memoirs from the Women's Prison* gibi 50'den fazla kurgu ve kurgusal olmayan kitap yazdı. Eserleri düzinelerce farklı dile çevrildi ve kalpleri ve de zihinleri harekete geçirdi.

El-Seddavi'nin araştırmalarını ve kadınların sömürsünün pek çok farklı şeklini kapsayan teşhirlerini ateşleyen entelektüel korkusuzluk, Mısırlı yetkililer tarafından zulüm ve hapsedilmeleri ve dinci fanatiklerin ölüm tehditlerinin içinde yaşanan bir hayat gibi bu korkusuzluğun kişisel sonuçlarına karşı olan öfkesi ile uyumluydu.

Nevâl El-Seddavi, Nil Nehri'nin Akdeniz'e döküldüğü tarım

bölgesinde yaşayan köylü bir ailenin çocuğuydu. Gecenin bir vakti zorla yatağından alınıp bir küvette, annesinin yanı başında kadın sünnetine maruz kaldığında daha 6 yaşındaydı. Bundan kısa zaman sonra, büyükannesi ona “hayatın gerçeklerini” öğretmeye çalıştı. Ona “bir erkeğin 15 kıza bedel” olduğunu söyledi. 7 yaşındaki Nevâl öfkeli bir biçimde ilk yazısını kaleme aldı, bu Tanrıya neden kadınlara erkeklerden daha farklı davrandığını açıklamaya davet eden bir mektuptu. Hatırladığı üzere, 2014’te bir kitap fuarında, “Onun asla cevap vermediğini” düşünmüştü. “Ona dedim ki, ‘eğer adaletli değilsen, o zaman ben de sana inanmaya hazır değilim’.

Köleleştirici Gelenekle Mücadele ve Gerici Otorite

El-Seddavi’nin *Havva’nın Saklı Yüzü* kitabında yer alan acı kadın sünneti teşhiri Mısır’da ve dünyanın her yerinde ayaklanmalara sebep oldu. Öfkesi, resmi Mısır solunun sessiz suç ortaklığını delip geçti ve bu korkunç suça olması gerekenden çok daha uzun süredir -ezilenlerin “kültürü” ile göreceli bir uzlaşma anlayışıyla- kulak asmayan dünya üzerindeki pek çok ilerici gücün erbabını dehşete düşürdü.

Nevâl kadın sünnetine karşı amansızca mücadele etti. 2008’de Mısır, sonunda kadın sünnetini yasaklayan bir kanun çıkardı - ancak BM verilerine göre 15 ilâ 49 yaşları arasındaki kadın ve kızların %87’si sünnetliydi. Mısırlı kadınların küresel dünyaya her geçen gün daha da entegre olmakta olduğu bu zamanda bile bu acımasız uygulamanın geniş çapta varlığını sürdürmesi acımasız bir geri tepmeyi temsil etmekte. Kadın sünneti, bu erkek üstünlenmecî sistemde kadınların ezilen rolünü hatırlatıcı ve dayatıcı bir olgu olarak var.

Ama El-Seddavi içine kapanmadı. Tıp doktoru oldu ve büyüdüğü yere yakın bölgelerde çalışarak kariyerine başladı, ta ki hastalarında farkındalık yaratma kampanyaları düzenlemesine karşı olarak tıbbi yetkililer tarafından tayin edilene kadar. Yıllar sonra Mısır devletinin Sağlık Bakanı oldu, ancak

1972’de kadınların cinsel sömürsünü kınayan *Woman and Sex* kitabının yeniden basılmasından sonra görevinden alındı.

En meşhur eserlerinden biri olan *Sıfır Noktasındaki Kadın*, Nevâl’in Kahire kadın hapishanesinde küçük bir çocuk olduğundan beri ona işkence eden ve fuhuşa zorlayan bir adamı öldürdüğü için idam edilmesinden hemen önce görüşebildiği bir kadının hayatının kurgulaştırılmış bir şeklini anlatır. Nevâl kendisini de kısa zamanda aynı hapishanede buldu. Hapishane günlerini BBC’ye anlattığı bir röportajında, Marksistlerle konuşmalarından ve dinci gericilerle sert tartışmalarından bahseder. Ve gözleri parlayarak ve hiç kaybetmediği o cüretkâr espri anlayışıyla BBC muhabirine, “Hapse girmelisin, gönül rahatlığıyla bunu öneriyorum.” dedi, çünkü çok “zenginleştirici bir deneyimdi”. Politik suçluların herhangi bir yazı materyali bulundurmaları yasaktı, o da yandaki hücredeki hayat kadınından almayı başardığı bir kaş kalemiyle *Memoir from the Women’s Prison* kitabına evrilecek yazıları tuvalet kağıdına yazmaya başladı.

Hayatının geri kalanında Mısır’da İslami köktendinciliğin güçlenmesinin etkisiyle yakası hiç bırakılmadı ve pek çok tehlide maruz kaldı. 1993’te ABD’de sürgün olarak Duke, Harvard, Berkeley ve diğer bazı üniversitelerde profesörlük yaptı. 1996’da Mısır’a dönüşünde *Tanrı Zirve Konferansında İstifasını Veriyor* isimli bir oyun yazdı, bu oyunda monoteist dinler olan Yahudilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık dinlerinin peygamberleri insanlığın ilerleyebilmesi için Tanrıdan istifa etmesini diliyordu. Al Azhar, Sünni İslam’ın Vatikan’ı olarak görülebilecek bir kurum, dinden döndüğü gerekçesiyle onu resmi olarak kınadı ve mahkemeler ve İslamcılar tarafından bir tehdit yağmuru altında yıllar geçirdi.

Devlet ve din yetkililerine karşı mücadelesinden hiç ödün vermediği zamanlar sırasında bile, Nevâl türban ve daha ciddi örtünmelere karşı duruşuyla ayrıştığı feminist hareketlerle hayat boyu eleştirel diyaloglarda bulundu. Kendini ilerici ve radikal diye tanımlayan pek çok kişinin savunduğu, türban ve

diğer örtünme şekilleri gibi feodal uygulamaların her nasılsa kültür varlığının pozitif bir dışavurumu olduğu şeklindeki absürt ve zararlı inanca hiç tahammülü yoktu. Bazı kadınların ne düşündüğünden bağımsız olarak, bu giyimin bir boyun eğme sembolü olduğunu vurguladı. İslami feminizm fikrinin kendi başına tehlikeli olduğunu savundu, çünkü İslamcılar asla mutlak boyun eğmenin aşağısına razı olmazlardı. İslami teolojiye göre kadınların “cennette yeri olmasa da”, ataerkillik “Batı’da” da Ortadoğu kadar bulunan, tüm dünya toplumlarının bir parçası olan bir olguydu. “Ben kadınların vücutlarının örtünmesine de soyunmasına da karşıyım.”

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı 2011 Tahrir Meydanı Ayaklanmasına Katılmak

Nevâl aynı zamanda Batı koloniciliğine ve emperyalizmine karşı sert duruşuyla da kendini gösterdi. Bu onun için o kadar önemliydi ki kendi kurduğu Uluslararası Arap Kadınları Birliği örgütü 1991’deki ABD öncülüğünde gerçekleşen Irak işgalinde ABD’yi destekleyen bir konum aldığına buna karşı çıkarak örgütten ayrıldı ve örgüt çöktü. Batı’nın dayattığı sosyoekonomik düzenlerin ve kendi kötülüklerinin ve İslamcıları daha radikal hareketlere karşı politik manevralarda kullanan emperyalist yaklaşımın İslamcılığın güçlenmesinde son derece önemli faktörler olduğunu iddia etti. “Dünya’nın pek çok yerini gezdikten sonra... Kızların çok benzer şekillerde yetiştirildiğini gördüm, hepimiz aynı gemideyiz. Ataerkil, dinci ve kapitalist sistem evrensel bir gerçek.”

2001 tarihinde ABD önderliğindeki Afganistan savaşını açıkça eleştirenlerden biriydi ve İsrail devletinin de sert bir karşıtıydı (ABD’nin İsrail’e verdiği desteği “gerçek terörizm” olarak nitelendirmiştir.)

Ataerkiye ve emperyalist egemenliğe karşıtlığın bu birlikteliği ilericiler ve radikaller arasında onu nadir bulunan ve çok sevilen bir figür haline getirdi. İlerleyen yaşına rağmen, Kahire’de 2011 Şubat tarihindeki, neredeyse 30

yıldır Mısır iktidarını bırakmamış olan baskıcı Hüsnü Mübarek rejimini deviren Tahrir Meydanı kitle ayaklanmasına katıldı. Bu ayaklanmayı hayatındaki en önemli olay olarak tanımladı. Hayatının geri kalanında kapitalist-emperyalist sistem, ezilen devletler, patriyarka ve kadınların sömürülmesi arasındaki ilişkiyi tanımlama ve açığa çıkarma mücadelesini sürdürmeye devam etti. Londra'da 2011 yılındaki Arap Baharı'nın ilerletilmesi temalı bir konferansta yer aldı, bu konferansın konuşmacıları arasında kendisi de Bob Avakian'ın bir takipçisi olan Raymond Lotta, radikal İranlı-Kürt entelektüel Amir Hassanpour, feministler ve başkaları vardı.

Mübarek'in devrilmesinden sonra düzenlenen bir seçim İslami köktendinci Mısırlı Müslüman Kardeşler örgütünü başa getirdi. 2013'te Mısır ordusu bu yönetimi bir darbe ile indirdikten sonra hükümeti General Abdülfattah es-Sisi'ye teslim etti. Bu Nevâl'in karşısına özel bir çelişki çıkardı. O, da Tahrir Meydanı isyancılarının pek çoğu gibi, en başında el-Sisi darbesinin yanında taraf aldı, orduyu hakları koruyacak bir güç olarak gördü -bu hata onu destekleyen bazı kişiler arasında büyük hüznle karşılandı. Bu hata, Bob Avakian'ın *Yeni Yıl Bildirisi*'nde belirttiği gibi, "Niçin bu durumla karşı karşıya olduğumuzu anlamak için sadece yüzeyde olup bitenleri ele alarak yanıt vermemeye -bu aslında meselenin etrafında dolaşmak demektir- yüzeyin altını kazmaya, şeylerin altında yatan ana kaynakları ve nedenleri keşfetmeye ve temel problem ve gerçek çözüme dair bir anlayışa ulaşmaya"¹ olan kritik ihtiyacı vurgulamaktadır.

Nevâl ateşli bir sosyal eleştirmen olmaya devam etti. 2018'te verdiği bir röportajda, ona güvende olmak için kendi retoriğini bir nebze yumuşatmayı düşünüp düşünmediği soruldu. Bir yaşam boyu süren, pes etmeyi bilmeyen mücadelesiyle uyumlu bir cevap verdi: "Daha da agresif olmalıyım, çünkü dünya daha agresif olma yolunda ilerliyor ve insanların yüksek sesle adaletsizliğe karşı mücadele etmelerine ihtiyaç var." Onunkisi baskıcı bir toplum ve kültürün içinde mücadele ve

yaratıcılığın edebiyatı ve hayatıydı. Ve Mısır gibi binlerce politik mahkûmun korkunç şartlarda tutulduğu bir ülkede konuşan bir kişinin karşılaştığı tehlikelere gelince, “Tehlike kalemi elime aldığımdan beri hayatımın bir parçası oldu. Yalan söyleyen bir dünyada gerçeklerden daha tehlikeli bir şey yoktur”. Nevâl El-Seddavi şiddetli bir şekilde özlenecek.

Bu makale için incelenenler: Nevâl El-Seddavi’nin pek çok yazısı, Vikipedi, BBC vefat ilanı, *Guardian* vefat ilanı, Reuters vefat ilanı, BBC’nin Imagine belgesel serisi.

Bu noktayı daha kapsayıcı şekilde alıntılarlamak gerekirse: “Niçin bu durumla karşı karşıya olduğumuzu anlamak için sadece yüzeyde olup bitenleri ele alarak yanıt vermemek gerekir -bu aslında meselenin etrafında dolaşmak demektir- yüzeyin altını kazmak, şeylerin altında yatan ana kaynakları ve nedenleri keşfetmek ve temel problem ve gerçek çözüme dair bir anlayışa ulaşmak gerekir. Bu da, nasıl bir sistem altında yaşadığımızı ve bu sistemin gerçekte ne olduğunun (kapitalizm-emperyalizm sisteminin) bilimsel şekilde kavranmasına ulaşmak anlamına gelir. Bu sistemin daha derin ilişkilerini, dinamiklerini ve bunun toplumun farklı kesimlerinin kendiliğinden düşünmesini, ayrıca toplumdaki ve dünyadaki olaylara verdikleri tepkileri nasıl belirlediğini kavramaya çalışmak gerekir; tüm bunları halk kitlelerinin ve nihayetinde bir bütün olarak insanlığın çıkarlarına dönüştürmek için ileriye dönük olası yolları saptamak için yapmak gerekir.”

Patriyarka, kapitalizm-emperyalizm ve köktendincilik arasındaki ilişki hakkında daha fazlası için Bob Avakian’ın eserlerine göz atın, örneğin: *Yeni Bir Yıl, Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Kökten Yeni Bir Dünyaya Yönelik Acil İhtiyaç-İnsanlığın Kurtuluşu İçin Farklı Bir Yol Sunmak; Bütün Zincirleri KIRIN! Kadınların Kurtarılması ve Komünist Devrim üzerine*

Nepal’de Çocuk Gelinler ve Seks Ticareti: New York Times’ın İkiyüzlülüğü

Editörün Notu: Revcom.us, 1999’da halk savaşı sırasında Nepal’in gerilla bölgelerinin derinliklerine seyahat eden ve *Nepal’deki Halk Savaşından Kesitler* adlı kitabın yazarı Li Onesto’dan aşağıdaki yazıyı aldı. Çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

Kaynak için bkz: [Child Brides and Sex Trafficking in Nepal: Hypocrisy of the New York Times by Li Onesto \(revcom.us\)](#)

Yakın tarihli bir *New York Times* makalesi, Nepal’de çocuk evliliğinin endişe verici seviyelerde arttığını, COVID-19’un bu durumu daha da kötüleştirdiğini ve genç yaşta yapılan evliliklerle genç yaşta ölümler arasında bir bağlantı olduğunu bildirdi. (1) *The Times* ayrıca çeşitli makaleler de yayınladı. Nepal’de kaçırılan binlerce genç kadının Hindistan’daki genelevlerde çalışmaya zorlandığı aktarıldı. (2) Tüm bunlar doğrudur, korkunç şeylerdir ve tamamen gereksizdir. (3)

Ancak burada açık bir ikiyüzlülük durumunu görmek gerekiyor. Çünkü Nepal’deki halk kitlelerinin, kadınların bu korkunç biçimlerde ezilmelerine karşı radikal ve devrimci bir mücadeleye giriştikleri, bütün bu dehşetlerin ötesine geçmeyi amaçladıkları bir dönem vardı. *Times* –ana akım burjuva basınındaki diğerleriyle birlikte- ABD hükümeti Hindistan gibi diğer gerici güçlerle birlikte devrime saldırmak ve onu bastırmak için harekete geçerken, bu mücadeleye şiddetle iftira attı. Kamuoyunun Nepal’deki devrime karşı çıkması için yoğun dezenformasyonlar yaydı.

Nepal’de 1990’larda kırsal alanlarda yoğunlaşan Maoist Halk Savaşı, emperyalist tahakküm ve feodalizmin bütün bir tarihine meydan okumuştı. Bu mücadele, her ne kadar eksiklikleri olmasına rağmen, gerçekten özgürleştirici devrimci bir mücadeleydi. (4) Ne yazık ki, birkaç nedenden dolayı, bu mücadele devrim rotasından saptı ve elde ettiği özgürleştirici ve devrimci ilerlemeler ciddi bir şekilde geri çekildi. Sürecin tersine dönmesi bugün bazı dehşetlerde kendini gösteriyor. (5) Bununla birlikte, aslında yürütülen Halk Savaşının ve devrimin temel amaçlarından biri, çocuk evlilikleri ve kadın ticareti gibi şeylere son vermek de dahil olmak üzere kadınlara yönelik tüm baskılarla savaştı.

Foto: Li Onesto

1999’da Nepal’deki gerilla kontrolündeki bölgeleri gezdiğimde, kadınların kurtuluşunun bu devrimin ne kadar hayati bir parçası olduğunu ve kadınların bu mücadelenin ön saflarına çıktığını bizzat gördüm. Silahlı mücadelenin başladığı evrenin adeta bir hapisane kapısının açılması gibi olduğunu anlatan kadın ve erkeklerle röportaj yaptım. Binlerce kadının savaşta eşit bir yer talep ederek mücadele ettiği bir dönemdi. Bazıları babalarına ve kardeşlerine meydan okumak zorunda kalmıştı. Bazıları gerici kocalarını terk etmek durumunda kaldı. Diğerleri, ebeveynlerinin kaderlerini belirledikleri görücü usulü evliliklerden kaçtılar. Kadınlara aşağılık muamelesi yapan, kadınlara fikirlerinin hiçbir önemi yokmuş gibi hissettiren feodal geleneklere isyan ettiler. İsyancıların aile içi şiddetle ve tecavüzle nasıl mücadele ettiklerine, kadınların ilk defa Halk Savaşı ile

özgürleştirilen bölgelerde yalnızca okula gitmelerine izin verilmesini değil aynı zamanda bu doğrultuda teşvik edildiklerini ve boşanmakta özgür olduklarına dair hikayeler duydum. En ilham verici olanı da, hem genç hem de yaşlı kadınların yeni bir özgürlük bulduğunu, yozlaşmış ve baskıcı hükümeti devirmek için Halk Savaşı'na katılarak bambaşka bir geleceğe baktıklarını gördüm. (6)

“Liberal” Medyadan İftiralar ve Yalanlar

Peki o dönemde bu canlı gerçeklikle tam bir tezat oluşturarak, *New York Times* Nepal'deki Halk Savaşı hakkında ne dedi ve ne “haberi” yaptı? O zamanlar ve şimdi çocuk evlilikleri ve kadın ticareti gibi baskıcı geleneklerin arkasındaki itici güç olan feodalizm, ataerkillik ve emperyalizmle savaşıyan bir devrim hakkında ne söylemeleri gerekiyordu?

The Times sürekli ve defalarca bu devrim hakkında yalan söyledi ve devrime iftira attı. Nepal hükümetinin yozlaşmış ve baskıcı doğasını kabul ettiler, ancak onu devirmek için verilen mücadeleyi “sakat bırakan bir halk savaşı” olarak adlandırdılar. (7) İsyancıların “korkunç” insan hakları ihlallerinden ötürü suçlu olduğunu ve köylülerin “Maoistlerin geri döneceğinden” korktukları için ağlayan çocuklarını yatakların altına sakladıkları yalanını tekrarladılar.

Foto: Li Onesto

Halk Savaşını adam kaçıрма, gasp, zorunlu silah altına alma ve çocuklara askerlik yaptıрма şeklinde bir tür “suç örgütü” olarak adlandırdılar. İsyancıları binlerce insanı öldürmekle suçladılar. Sivil ölümlerden gerçekte en çok hükümet askerlerinin sorumlu olduğunu, isyancı olduklarından şüphelenilenlere işkence yapmaktan ve kadınlara tecavüz etmekten bu hükümet askerlerinin sorumlu olduğu gerçeğini bulanıklaştırdılar (9) Bu yaşananlar, hükümet güçlerinin ve gerici güçlerin seferber olduğu devrimci bir iç savaştı. New York Times, bazı liberal insan hakları gruplarıyla birlikte, bu tür eylemleri “insan hakları ihlalleri” ve “işkence” olarak adlandırdı. Oysa Maoistler tarafından öldürülen insanların büyük çoğunluğu polis veya savaş halindeki askerlerdi. Ayrıca muhbirler gibi diğerleri hedef alındığında, bunun nedeni eylemlerinin doğrudan Maoistlere ve diğerlerinin hapsedilmesine, işkence görmesine veya öldürülmesine yol açmasıydı. New York Times, “Hindu krallığının feodal toplumundaki derin ve köklü yoksulluğa ve ayrımcılığa” karşı devrim yapmak isteyen Maoistlere karşı defalarca iğrenç benzetmeler yaptı, “kendilerini bir ağacın etrafına saran bir

sarmaşık” olduklarını iddia etti. (10) Gerçekte Maoistler, tam da miadı dolmuş monarşiye, ayrımcı kast sistemine ve insanları derin bir yoksulluk içinde tutan feodal/kapitalist sisteme son vermekle ilgili oldukları için yaygın bir halk desteği kazanmışlardı.

Foto: Li Onesto

Kadınların eşitliği üzerine yazan “liberal” *Harper’s* dergisi de Nepal’deki Halk Savaşına saldırdı. 2005’teki önemli bir makalede Eliza Griswold, 75 siyasi bölgenin 73’ünü isyancıların kontrol altında tuttuğunu kabul etti ve ardından bir kişinin söylediği “Ülkenin yüzde 99’u Maoistlerden hoşlanmıyor” cümlesini sanki bu bir gerçekmiş gibi alıntıladi. Bu tarz, ana akım medyanın kullandığı standart bir dezenformasyon ve iftira yöntemidir: Gericici bir kişiden alıntı yapılır, bu “tekil şahıs” ile egemen “anlatı” bağlamında kamuoyu yaratılır ve güçlendirilir. Olan şey buydu, büyük ölçüde gerçeklikle çelişen iftira niteliğinde “anlatılar” servis edildi. Kırsal kesimdeki halkın gerçek desteği ve katılımı olmadan isyancılar nasıl böyle büyüyebilirdi? Griswold bunu baskı ve terör yoluyla yaptıklarını söylüyor. Ama gerçekte, gerçek eksiklikler olsa bile, bu kesinlikle doğru değildir. İnsanları davalarına kazanmak için çalıştılar ve kontrol ettikleri alanlarda eşitsizlik ve baskıdan kurtulma özgürleştirici hedeflerini yansıtan gerçek değişiklikler

yapıldı. Yakalanan askerlere işkence yapmadılar ve bunun yerine birçoğunu sağlıklı bir şekilde Kızıl Haç'a veya diğer insan hakları örgütlerine salıverdiler. Serbest bırakılan askerler, "propaganda dinlemek" zorunda kaldıklarını ve devrime katılmalarının istendiğini, ancak zarar görmediklerini bildirdiler. İsyancılar, gerici hükümet için savaşmaya devam ederlerse cezalandırılacaklarını, fakat orduya dönmek yerine köylerine geri dönerlerse kendilerine para ve yiyecek verileceğini söylüyorlardı. (11)

Liberal Medyanın Rolü

New York Times ve *Harper's* gibi "ana akım, liberal" kurumlar kapitalist/emperyalist sistemin bir parçası olarak çok önemli bir role hizmet ediyorlar, bu da ABD'nin bu sistemin tepesinde egemenliği için rekabet etmesine destek olmaktır. Zaman zaman, bu sistemin ve toplumun bazı "sorunlarının" gerçek yüzünü ifşa ediyorlar, endişelerini dile getiriyorlar ve böyle bir baskının daha "katlanılabilir" hale getirilebileceğini umuyorlar. Ancak bu, kapitalizm-emperyalizmin altında yatan sistemi ya da ABD'nin rolünü ve doğasını sürdürmek ve bu sistemin işleyişi ve bu ülkenin tarihini asla temelden sorgulamamakla sınırlandırılmıştır.

Bob Avakian'ın dediği gibi; *"bunlar, yönetici sınıfın haber medyası olarak poz kesen kaba propaganda organlarıdır. Bunlar yalnızca bazen söylendiği gibi, kurumsal veya yandaş medya değildir. Bunlar, bu sistemin egemen sınıfının propaganda araçlarıdır. Kapitalistlerin kontrolündeki, emperyalistlerin kontrolündeki medya bu sistem altında halkın kasıtlı olarak bilgisiz tutulmasında veya sistematik olarak yanlış bilgilendirilmelerinde ve yanlış eğitilmelerinde çok önemli bir rol oynar."*

Nepal'deki Halk Savaşı gibi sistemi ve sömürü ve baskı ilişkilerinin temelini tehdit eden devrimci bir güç ortaya çıktığında, bu "liberal" sesler iftiralar ve çarpıtmalarla adeta fıskırarak ortaya çıkarlar, farklı enstrümanları olan

ama hepsi aynı şarkıyı çalan bir orkestra gibidirler. İyi niyetli olabilecek, baskının hafifletildiğini gerçekten görmek isteyen muhabirler bile bunu küçük burjuva bakış açılarıyla yaparlar. Mevcut düzeni gerçekten yıkılması gerektiğinden, bunun radikal doğasından, ayaklanmadan ve kaostan korkarlar; gerçek özgürleşme yolunda radikal olarak yeni ve daha iyi bir sosyal düzen oluşturmaya dahil olmaya, gerçek bir devrimci çözüme sırt çevirirler.

The New York Times, yalnızca bundan etkilenen milyonlarca okuyucu için değil, aynı zamanda diğer medya kuruluşları için de ülke kamuoyunun tonunu belirlemektedir. Ve sürekli bir şekilde, *Times* insanları ne ve nasıl düşünecekleri ve dünyaya nasıl yaklaşacakları konusunda eğitmektedir. “Sistemde yanlış şeyler olsa da, bu halen tüm olası dünyaların en iyisidir” fikrini aşlamak buna dahildir. İşin aslı, *New York Times* ve diğer ana akım medya, en azından ABD’de çoğu insanın Nepal’de ilham verici, özgürleştirici bir Halk Savaşı olduğundan habersiz kalmasını sağlamıştır. Ve eğer insanlar bu konuda bir şey biliyorlarsa bile, bunun temelini pis iftiralar ve yalanlar oluşturmaktadır.

Referanslar:

1. Bhadra Sharma ve Jeffrey Gettleman, *New York Times*, 8 Mart 2021, “Nepal’de ve Tüm Dünyada Çocuk Evliliği Yükseliyor”.
2. “Nepal’de Alınan ve Satılan Kadınlar”, Katie Orlinsky, *New York Times*, 31 Ağustos 2013.
3. Bu konuda daha fazla bilgi için, Sunsara Taylor’ın Hintli gazeteci Ruchira Gupta ile *The RNL – Revolution, Nothing Less – Show’un* 44. bölümünde yer alan röportajından alıntıya bakabilirsiniz.
4. Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki Nepal’deki devrimci halk savaşı 1996’da başlatıldı ve 2000’lerin başlarında kırsal alanın çoğunu kontrol etmeye başladı. 2005 yılına gelindiğinde, başkent Katmandu da dahil olmak üzere ana

şehirlerde nüfuzlu, daha geniş orta tabakalı insanlarla ülke çapında iktidarı ele geçirmenin eşiğine yaklaşıyor ve bu meseleyle boğuşuyorlardı. Tüm bunlar, silahlı tehditler de dahil olmak üzere büyük yeni zorluklar ortaya çıkardı. Hindistan, ABD ve diğer gerici güçlerin devrime ve Nepal halk kitlelerine karşı müdahalesi gündemdeydi. Bu zorluklar karşısında, Nepal Komünist Partisi (Maoist) çizgi, yöntem ve yaklaşımdaki ciddi eksiklikleri ve zayıflıklarıyla birlikte 2005-2006'da ciddi şekilde yoldan çıkmaya başladı ve birkaç yıl sonra, insanlık için çok olumsuz bir gelişme olarak en sonunda devrimci hedefi tamamen terk etti. Bununla ilgili daha fazla bilgi ve komünist önderlikle ilgili dersler için Bob Avakian'ın *Yeni Komünizm*'i, "IV. Bölüm: İhtiyacımız Olan Önderlik", özellikle 356-361. sayfalar ve daha önceki bir bölümdeki 174-176. sayfalara bakılabilir. Bu bölümler aynı zamanda, 2009 yılında kamuoyuna duyurulan ve yayınlanan Nepal Komünist Partisi (Maoist) ile Devrimci Komünist Parti ABD arasındaki bazı temel mücadeleleri de anlatmaktadır.

Bkz. [Devrimci Komünist Parti ABD – NKP \(Maoist\) Mektuplaşmaları | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](http://yenikomunizm.com).

5. Devrimci Komünist Parti ABD'nin polemiklerine bakınız: "Nepal'deki Gelişmeler ve Komünist Hareket için Kazançlar Üzerine: Devrimci Komünist Parti ABD'den Nepal Komünist Partisi (Maoist)'e Mektuplar. [Devrimci Komünist Parti ABD – NKP \(Maoist\) Mektuplaşmaları | Yeni Komünizm \(yenikomunizm.com\)](http://yenikomunizm.com)

6. Li Onesto, 1999'da Nepal'deki gerilla bölgelerine gitti. Revcom.us adresinde bulabileceğiniz bu geziden kesitler Li Onesto'nun *Nepal'deki Halk Savaşından Kesitler*, Pluto Press ve Insight Press, 2005 (Revolution Books Berkeley ve Amazon'dan temin edilebilir)

7. "Sakat bırakan 'halk savaşı' sona eriyor. Nepal'deki Maoist isyancılar hükümetle barış anlaşması imzaladı," *New York Times*, 21 Ekim 2006, vurgu eklendi.

8. "Maoist İsyan Büyürken, Nepal Demokrasisinden Korkuyor", Celia W. Dugger, *New York Times*, 24 Nisan 2002

9. İnsan hakları örgütleri de buna, devrimci güçlere saldırmak için yaygın bir yöntem olan "her iki taraf da suçlanacak" anlatısını tekrarlayarak katkıda bulundular.

10. "Maoist İsyan Nepal Kırsalında Güç Dengesini Değiştiriyor", Amy Waldman, *New York Times*, 5 Şubat 2004 ve "Direnişçiler Nepal'de Büyüyen İstikrarsızlık

Yaratıyor”, David Rohde, *New York Times*, 29 Aralık 2002.

11. “Burada Katmandu’da Kolay Değil”, Eliza Griswold, *Harper’s* dergisi, Mayıs 2005. Ayrıca bakınız: “Harper’ın Nepal’deki Maoistler Üzerine Yazdığı Makalenin Reddedilmesi – Katmandu’da Yalanlar Anlatmak”, Li Onesto, *revcom.us*, 26 Haziran 2005. Griswold’un ana “kaynaklarının” bir hükümet generali, muhafazakar bir editör, ABD’nin Nepal büyükelçisi ve “Maoist işkencelerin kurbanları” için kurulan bir merkezdeki insanlar dahil tamamen Halk Savaşı’na karşı çıkan kişiler olduğuna dikkat edilmelidir.

İran’daki Kadın Tutsakların Ücra Yerlere Taşınmaları Dalgası

2020 Aralık ayından bu yana İran’da direnişin bayrağını göğüsleyen zindanlardaki kadın tutsakları dağıtmak için kararlı bir tavır izleniyor. Farklı siyasi görüşlerden bu kadınlar, genel kadın tutsakların kaldıkları hapishanelerden ücra yerlerdeki hapishanelere gönderiliyorlar.

Golrokh İraee (Farsça : گلرخ ایرایی)

2020 yılının Aralık ayında Qarchak Kadın Hapishanesinden alındı, hakaretler eşliğinde zorla Evin Hapishanesi’nde 2A Koğuşunda tecrit hücrelerine kondu. Ailesiyle görüşme hakkı elinden alındı ve 25 Ocak 2021’den beri kendisinden haber alınamıyor. En son Mazandaradan’daki Amol Hapishanesine gittiği biliniyordu.

Golrokh, İranlı bir yazar, muhasebeci ve İran’da uygulanan recim (taşlama) cezasına karşı çıkan bir insan hakları aktivisti. Recim uygulamasına dair bir hikaye yazmasının

ardından ‘‘kutsallara hakaret’’ ve ‘‘devlet aleyhinde propaganda yapmaktan’’ 6 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Uluslararası Af Örgütü, İran hükümetine İraee’nin serbest bırakılması için bir çağrıda bulundu, çağrıda şöyle deniyor: ‘‘Demir çubukların ardında yıllar geçirmesinin sebebi henüz yayınlanmamış bir hikaye, kendisi hayal gücünü kullandığı için cezalandırılıyor.’’

Tutuklandığı gün rejimin devrim muhafızları İraee’i 17 gün boyunca sorguladılar. Gözleri bağlanmış bir halde saatlerce sorgulandı ve ölümle tehdit edildi. Sorgulanması sırasında yan hücrede muhafızların kocasını tekmelemeleri ve boğazlamalarını dinletildi. Hem kendisi hem ailesi hapishaneden bile direnmeye devam ediyorlar.

Maryam Akbari (Farsça: مریم اکبری منفرد)

Maryam hapishanedeki 12. Yılında ve birdenbire 10 Mart 2021’de Evin hapishanesinden Semnan’da ücra bir hapishaneye götürüldü. Muhafızlar onu hücrelerinden sürüklerken diğer mahkumlar bunu protesto ettiler.

2018 Ekim’de Maryam ve iki diğer mahkum, Golrokh Ebrahimi İraee ve Atena Daemi, Birleşmiş Milletler Özel Raportörü Javaid Rehman’a İran’a gelmesi ve buradaki insan hakları ihlallerini görmesi için çağrıda bulundular.

Tutuklanmasından önce kendisi bir insan hakları avukatıydı. İran’da 1988 yılında olan toplu infazlar, üç erkek kardeşi ve kız kardeşlerinden birisi de dahil olmak üzere bütün MEK aktivistleri infaz edildiler.

Zeynab Jalalian (Farsça: زینب جلالیان)

Zeinab Jalalian 10 yıldır siyasi tutsak olarak alıkonulan bir Kürt kadın. Tutsaklığı boyunca ülkenin farklı yerlerinde dört kez yeri değiştirildi ve en son bir güney şehri olan Yazd’a gönderildi.

Zeinab Jalalian, 2008 yılında birkaç dakika süren bir yargılama sonucu ''Allah'a karşıtlıktan'' (moharebeh) ölüme mahkum edildi. Rejim, kendisinin reddetmesine rağmen onu militan bir Kürt örgütü olan PJAK'a üye olmakla suçladı. Ölüm cezası 2011 yılında ömür boyu hapse çevrildi ve şu an da bu cezasını tamamlıyor.

BM Keyfi Tutuklamalar Çalışma Grubu, Zeinab'ın devam eden tutukluğunu keyfi buldu ve haklarının ihlal edildiğini tespit etti.

Atena Daemi (Farsça: آتنا دائمی)

Atena Daemi içerisinde idam karşıtı broşürler dağıtmak ve sosyal medya aracılığıyla İran'daki idamları eleştiren yayınlar yapmanın da bulunduğu suçlamalardan ötürü 14 yıl hapis cezasına çarptırıldı. İlk etapta Daemi ve kız kardeşi ''görevdeki memurlara hakaretten'' tutuklandılar. Temyiz sonucu bu tutukluluk düştü ve Daemi'nin diğer suçlarla tutukluluğu devam ettirildi.

Daemi defalarca kez açlık grevine gitti ve Evin Hapishanesindeki koşulları ve de idam cezasını protesto etti. Kendisi Uluslararası Af Örgütü tarafından düşünce suçlusu olarak değerlendiriliyor.

Saba Kord Afshari (Farsça: صبا کردافشاری)

Saba, 2020 yılının Aralık'ında Evin Hapishanesinden Qarchak Kadın Hapishanesine taşındı. Qarchak'ta da kaldığı 8. Koğuştan 6.'ya taşındı ve burada fiziksel saldırılara maruz kaldı. Şu an hala ''ağır ceza suçlularının'' arasında tutulmaktadır.

İslam Cumhuriyeti'nin mahkemesi kendisini başörtüsüz kamuya açık alanda bulunmaktan ve bu konuyla ilgili sosyal medyada konuşmaktan 24 yıl hapis cezasına çarptırdı (daha sonra 9 yıla düşürüldü). Suçlamalar şunları içeriyordu: ''Kamuya açık alanda başörtüsüz sokağa çıkarak yozlaşmayı ve fahişeliği teşvik etmek'', ''devlet karşıtı propaganda yapmak'' ve

''ulusal güvenliğe tehdit oluşturacak biçimde suç işlemek amacıyla buluşmalar gerçekleştirmek''.

İran'da Kadın Hakları Aktivistlerinin Hapsedilmesiyle İlgili İstatistikler:

3 Ağustos 2013 ve 2 Mart 2021 arasında toplamda 84 kadın hakları aktivisti tutuklandı, bunlardan 8 tanesi erkekti. Buna ek olarak 22 tanesi 1627 aylık cezaya, 88,000,000 riyal ve 148 kırbaç cezasına çarptırıldılar. Bu veriler; İslam harici bir inanca mensup olup bunu uygulayanlar, ezilen bir ulustan olanlar ve fikirlerini ifade ettikleri için tutuklanan pek çok kadını içermiyor.

- ''Ulusal güvenliğe tehdit oluşturacak buluşmalar ve tuzaklar tertiplemek''
- Protestolara katılarak ''kamu huzurunu bozmak ve kargaşaya sürüklemeye çalışmak''
- ''Kutsallara hakaret''
- ''Başörtüsünü reddederek harama girmek''
- ''Örtüsünü kaldırarak ahlaki yozlaşmaya sebebiyet vermek''
- ''Halkın düşüncelerini internet üzerinden yanlış bilgilerle tahrif etmeye çalışmak''
- ''Ahlaki yozlaşma için araçlar yaratmak veya sağlamak''
- ''İnternette edebe aykırı içerik paylaşımı yapmak ve kamuya açık alanda başörtüsüz bulunmak''
- ''Rejime karşı propaganda yapmak''
- ''Saldırgan Amerikan hükümeti ile İslam Cumhuriyet'inin aile ve kadın hakları alanında işbirlikçilik yapmak''

Atena Daemi, Zeinab Jalalian, Golrokh İraee. Bu isimlerin önemleri hepsinin farklı siyasi oryantasyonlarıyla beraber direnişin ön saflarında bulunmaları. Son bir yılda Zeinab Jalalian Kürt bir siyasi tutuklu dört kez yer değiştirildi ve son olarak Yazd şehrinde bir hapishaneye gönderildi. Maryam Akbari hapishanede 12. yılını geçiriyor ancak bir anda bulunduğu Evin hapishanesinden ücra bir şehir olan Semnan'da

bir hapishaneye gönderildi.

Kaynak için bkz: [Factsheet: Wave of Transfers of Iran's Women Political Prisoners to Remote Locations \(revcom.us\)](https://revcom.us/factsheet-wave-of-transfers-of-iran-s-women-political-prisoners-to-remote-locations)

[wd_hustle id="15" type="embedded"/]

Mexico City: Ataerkil Devlet Beni Temsil Etmiyor. Kadınların Mücadelesi!

Editörün Notu: Aşağıdaki mektup Meksika Devrimci Komünist Örgütü'nün sesi olan Aurora Roja okurundan gelmiştir. Çevirisini okurlarımız için aktarıyoruz.

[Mexico City: The Patriarchal State Does NOT Represent Me, the Struggle of Women Does! Stop the Criminalization of the Different Expressions of Struggle on March 8! \(revcom.us\)](https://revcom.us/mexico-city-the-patriarchal-state-does-not-represent-me-the-struggle-of-women-does-stop-the-criminalization-of-the-different-expressions-of-struggle-on-march-8)

8 Mart'ta Mücadelenin Farklı İfadelerinin Suçlanmasına Son!

8 Mart 2021 [M8] kutlamalarını sevinç ve umutla izledim. Erkeklerin gerici fikirlerle ve sadece fikirlerle de değil cinsel zevkleri için ve boyunduruk altına almak için kadınları takip ettiği, infaz ettiği ve kadın katilleri haline geldiği bu salgın zamanlarında bu durumu reddeden binlerce ve özellikle de genç kadını görmek çok sevindirici.

Meksika hükümetinin, sözde ifade özgürlüğü ve gösteri yapma hakkıyla övünen ve vaaz veren bizi nasıl aldatmaya çalıştığını gözlemledim, ancak kanıtlar başka bir gerçeği gösteriyor. 8 Mart arifesinde, AML0 [Meksika başkanı Andrés Manuel López

Obrador] başkanlığındaki devlet, Trump'ın duvarına benzer şekilde binlerce M8 protestocusunu kontrol altına almak (ve bastırmak) için ulusal sarayın [yürütme gücünün merkezi] etrafına büyük bir çit dikti. Bu çitler göçmenleri reddin bir sembolüdür. Büyük bir yaratıcılık ve adalet umuduyla onlarca kadın, akraba ve arkadaş, artık aramızda olmayan binlerce kadının adlarını yazmak için yeterli yeri olmayan çitlere yüzlerce katledilen kadının adını yazdı.

Devlet, sözde “açık ve ilerici” konumuyla, bunların protesto etmenin doğru yolları olmadığını ve dolayısıyla kadınların mücadelesini suç sayıyor. Çitleri devirerek, bazı anıtları boyayarak ve binalara zarar vererek öfkelerini ifade eden kadınlara vandal diyorlar ve uyguladıkları baskıyı haklı çıkararak baskılarına devam edeceklerini gösteriyorlar.

Polisin 9 Kasım'da Alexis olarak bilinen Bianca Alejandrina Lorenzana Alvarado kadın cinayetini protesto etmesine karşı 9 Kasım'da ateş ettiği Cancún'u unutmayalım. İki protestocuyu ve iki gazeteciyi vurarak yaraladılar. Yaralanan gazetecilerden biri yetkililerin yalanlarını yalanladı: “Polis asla havaya ateş etmedi... [adeta] bizi avlıyorlardı.”

Ve 8 Mart'ta Mexico City'de gazeteciler yürüyüşten önce Hidalgo metro istasyonunda baskıya maruz kaldılar ve çitin arkasındaki polis göz yaşartıcı bomba attılar ve “gotcha” bombası atarken, Aguascalientes şehrinde polis memurları keyfi olarak gösterinin sonunda 29 kadını ayrı ayrı saldırganlıkla ve tacizle gözaltına aldı.

Bu ifade biçimlerini kriminalize eden medyaya ve insanlara bakın, duvarlar ve maddi hasarlar onarılır ve zararların değeri günlük olarak uygulanan gerçek şiddete kıyasla hiçbir şey değildir. Gerçekten onarılamaz maddi ve insani zararlar ortaya çıkıyor. Neden gerçek şiddetin ataerkil sistem olduğunu söylemeyelim:

Meksika'da her gün 10 kadın öldürülüyor, her 18 saniyede bir

kadına tecavüz ediliyor. Devlet neden katilleri ve tecavüzcüleri hapse atmıyor? Yetkililer neden katilleri örtbas ediyor? Bu bir hakaret ve alay konusu: Bir tecavüzcü vali olacaktır! (Şu anda tecavüzle suçlanan [AMLO'nun] siyasi partisi Morena'dan Félix Salgado Macedonio, Guerrero Eyaleti valiliğine aday.

Neden düşük ya da kürtaj nedeniyle Meksika'da hapse atılan kadınların sayısı hakkında daha fazla şey söylemeyesiniz? Neden kürtaj hakkını yasallaştırmak istemiyorlar?

Öldürülen kadınlar geri dönmüyor. Ama evet, "düzen" güçleri kadına yönelik bu korkunç şiddet dalgasına karşı protestoları bastırmaya kendini adanmış durumda.

Marisela Escobedo'nun *Üç Ölüm* belgeseli güçlü bir mesaj veriyor: Meksika'da kadınlar için adalet yok. Chiapas, Nueva Palestina'da bir kırsal kliniğe atanan 24 yaşındaki tıbbi stajyer Mariana Sánchez'in durumunda olduğu gibi biz de bundan acı çekiyoruz. Geldikten kısa bir süre sonra, odasının kapısını açmaya zorlayan ve uyurken onu okşamaya çalışan bir doktor arkadaşı tarafından taciz edildi. Polise taciz ve cinsel istismar suçundan şikayette bulundu ve bunu klinik müdürüne bildirdi, naklini talep etti ve hatta istifa etmeye çalıştı, ancak kimse ona aldırış etmedi... ve öldürüldü.

İstismara uğrayan, kaçırılan ve öldürülen binlerce kadının durumu tamamen kabul edilemez ve suçtur. Bu yüzden Vivir Quintana'nın "Korkusuz Şarkısı" yankılanıyor ve kalpleri sarsıyor: "Her şeyi yakacağım, her şeyi kıracağım / Bir gün bir adam gözlerini karartırsa / Artık beni hiçbir şey susturmayacak, kaybedecek hiçbir şeyim yok / Eğer onlar dokunursa bir kadın, biz kadınlar cevap vereceğiz!"

Erkek cinsiyetinin bu mücadeleleri anlamak, saygı duymak ve bunlara katılmak gibi ahlaki bir görevi vardır. Çok fazla güvensizlik var, çünkü pornografi toplumun her düzeyinde salgından daha kötü şekilde yayıldı. Öyleyse eğitmek ve

erkeklerin kavgaya katılmasını talep etmek ve erkekleri düşman olarak ayırmamak ve muamele etmemek daha iyidir. Kadınların mücadelesi tüm toplumun bir görevidir ve gerçek suçlular bu sistemin temsilcileridir!

Özellikle, yazar ve komünist Bob Avakian'ı okumam bana çok yardımcı oluyor, çünkü çoğumuz kadın eşitliğin ötesine geçmeyi hayal ediyoruz ve bu nedenle (Avakian'ın dediği gibi) yeni bir toplum için sadece tam yasal eşitlik için savaşmalıyız. Geleneksel toplumsal cinsiyet rolleri ve bölünmelerinde somutlaşan tüm 'gelenek zincirleri' ve buna bağlı tüm baskıcı ilişkiler, toplumun her alanında ve kadınları erkekler kadar tam anlamıyla mümkün kılmak için derin bir mücadele yürütülmeli. Tüm baskı ve sömürü ilişkilerini kökünden söküp ortadan kaldırmak ve bir bütün olarak insanlığı özgürleştirmek için toplumu ve dünyayı dönüştürme mücadelesinin her alanında yer almak ve katkıda bulunmak gerekiyor."

Yaşasın 8 Mart! Adalet Arayan Kadınların ve Yakınlarının Zulmünü Durdurun!

Aurora Roja

Meksika Devrimci Komünist Örgütünün Sesi

İstanbul Sözleşmesi'ni Tartışırken Aslında Neyi Tartışıyoruz?

"Hukuki sistem, varoluşunun ve sonraki gelişiminin nedenlerini süregelen ekonomik koşullarda değil de kendi iç mantığında ya da isterseniz 'irade kavramı'nda bulan bağımsız bir öge olarak gözükür. İnsanlar tıpkı hayvanlardan türemiş olduklarını

unuttukları gibi, hukuklarının da kendi ekonomik yaşam koşullarından kaynaklandığını unuturlar.’’

Friedrich Engels

20 Mart sabahı Türkiye/Kürdistan halkları, Türkçü İslamcı faşist rejimin ajandasında halihazırda beklemekte olan bir saldırı ile uyandı; burjuvazinin en gerici kliklerinin çok uzun zamandır gündeminde olan, gerici akademisyen Bedri Gencer'in ''ailenin ölüm fermanı'' dediği İstanbul Sözleşmesi feshedilirken uzun süredir siyasi çıkışlarıyla gündeme gelen Ayasofya imamı Mehmet Boynukalın Türkiye'nin sözleşmeden çekilmesini ''Hamdolsun, Allah razı olsun'' sözleriyle kutladı ve faşist rejimin temsilcisi Erdoğan'a teşekkürlerini iletti.

Sözleşmenin feshi, kimileri için bir şok etkisi yaratsa dahi aslında bu İslamcı burjuva klikleri için kritik bir meseleydi. İmzalandığı 2014 yılından beri gerici klikler İstanbul Sözleşmesi'nin varlığından bir hayli rahatsızlardı. AKP'nin 2015 itibariyle faşist rejimini konsolide ederek MHP/BBP ile Türkçü/İslamcı bir rejim inşasını tamamlayarak, faşist rejim, gerici ajandasını uygulayarak toplumu en gerici çıkarları temelinde kutuplaştırmaktadır. Bu siyasi (ve negatif) kutuplaşma rejimin varlığını koruması için adeta bir zorunluluk olma halini de daima sürdürmektedir.

Bu gerici hamleyle beraber tartışmaya açılması gereken bazı meseleler kendilerini dayatmaya devam ediyor: "İstanbul Sözleşmesi" nedir? Burjuvazinin farklı klikleri bu konuda ne düşünüyor? Kadınlara ve bütün cinsel yönelimlere karşı baskı bu sistem altında gerçekten çözümlenebilir mi? Bu mesele basit bir şekilde eşitlik veyahut demokratikleşme sorunu mudur? Peki Erdoğan'ın temsil ettiği rejim, Amerikan emperyalizminin başına Biden hükümetinin geçmesiyle beraber uluslararası arenadaki çelişkilerden nasıl etkileniyor, bunun "İstanbul Sözleşmesi"yle ne alakası var? Neden meseleye iki miadı

dolmuşlar dediğimiz kavramsallaştırma ekseninde bakmalıyız?

“İstanbul Sözleşmesi”nin ne olduğundan başlayalım. Bu sözleşmeyi en yoğunlaştırılmış haliyle açıklamamız gerekirse kadına yönelik şiddet, aile içi şiddet gibi kritik meselelerde devletin temel görevlerini ve mekanizmalarının nasıl çalışması gerektiğini düzenleyen bir insan hakları sözleşmesidir. Bu sözleşme ilk kez kadına yönelik şiddeti bir insan hakları ihlali olarak tanımlamıştır. Sözleşmenin bir diğer “ilk” oluşu ise şimdiye kadar yapılmış bütün sözleşmeler arasında en kapsamlı toplumsal cinsiyet açıklamalarına sahip olmasıdır. Bütün bunlar kadının kurtuluşunu ve cinsel yönelimlere dönük hunharca baskıyı nihai olarak durdurabilme potansiyeline herhangi bir şekilde sahip olmamakla beraber, bu mücadelede tali bir rol oynamasına rağmen, yine de Türkçü/İslamcı rejimin kadına yönelik bütün gerici saldırılarının dirayetle karşısında durulmalıdır. Ve yine daha önceki bir yazımızda belirttiğimiz üzere:

Şu bariz bir hakikattir ki, bu sistem içerisinde kadının kurtuluşuna yönelik yapılmaya çalışılacak reform girişimleri ya kendi zıddını -erkek üstünlenmecî güçlerin pervazsızca kadınlara yönelik saldırılarına zemin hazırlayacaktır- yaratacaktır ya da en basit tabiriyle bir noktadan sonra sönümlenecektir. Bunun temel sebebi erkek hakkının, ataerkinin bu düzenin derinlerine kök salmış olması ve bu sistemin mevcut vaziyet olmadan varlığını sürdüremeyecek olmasıdır.

Şimdi burada iki önemli mesele var. Bunlardan ilki ‘‘madem reforme edilemez o halde neden bu sözleşme varlığını sürdürmeli’’ şeklindeki yaklaşıma dairken, ikincisi ise Erdoğan’ın temsil ettiği gerici burjuva kliğinin kurtulmak istedikleri bu sözleşmenin aslında tahayyül ettikleri topluma doğru bir adım daha atıldığını anlayabilme ve bunu oluşturan objektif koşulları doğru bir yöntem ve yaklaşım ile inceleyebilme meselesidir.

Bu bağlamda ilk olarak anlaşılması gereken bu sözleşmenin

imzalanma sürecinde, Erdoğan'ın temsil ettiği rejimin konsolide olabilmesi için ihtiyaç duyduğu, burjuva liberal tabandan destek alarak rejimini burjuva demokratik normlarda meşrulaştırmak istemesinin ve ayrıca konsolide olabilmek için Kemalist kliğe karşı destek bulma zorunluluğunun ve buna uygun olarak hareket etmesi meselesidir.[\[1\]](#)

Sözleşmenin temel içeriğine değinirken ve bunun kadının kurtuluş mücadelesinde tali olmasıyla beraber uzun yıllar süren mücadeleler sonucu kazanılmış haklara saldırıların karşısında durulması gerekliliğinden de bahsettikten sonra bu meseleye ilişkin problemleri bazı yaklaşımları da ele almakta fayda vardır.

Örneğin liberal sol olarak nitelendirilmelerinde bir beis görmediğimiz pek çok entelektüel ve düşünür meseleyi basit bir şekilde hukukun uygulanmasındaki problemler, “tek adam rejimi”nin keyfiliği veyahut bir demokrasi krizi şeklinde ele almaktadır; bu yaklaşımlar indirgemeci olmalarının yanı sıra bir dizi problemi de içlerinde barındırırlar. Örneğin temelini Crenshaw gibi teorisyenlerden almakta olan kesişimselci yaklaşım “Sözleşme”nin özellikle yaptığı tanımlamalar nedeniyle nihai kurtuluş açısından temel görmektedirler. Bunun sebebi Crenshaw'ın ve diğer pek çok düşünürün meseleleri hakikat temelinde değil anlatılar temelinde tartışmaya açması, farklı kimliklerin yaşadıkları ayrımcılıkların farklı ‘‘katmanlar’’ yarattığı ve son tahlilde bu ‘‘eşitsizlik katmanlarının’’ üst üste bindiği ve bunların kesişimsel mücadele alanlarını oluşturduğudur. Tabi bu durumda “İstanbul Sözleşmesi”, “eşitsizlik katmanlarının” aslında yegane buluşma noktası olabilme özelliğine de sahiptir. Postmodernist yaklaşım ise farklı veçheleri olmakla beraber meseleyi üretim araçlarına bağlı olarak toplumsallaşmış emeğin dağılımı ve buna tekabül eden sınıf ilişkilerinin dışında; kapitalist üretim ilişkilerinin küresel bazda toplumsallaşmasını görmezden gelerek ataerkiyi ‘‘zamansız ve mekansız’’ görür. Ataerkinin her yerde oluşu bahsettiğimiz bütün bu üretim ve

dağıtım süreci ve buna bağlı (ve diyalektik) ideolojik ahlaki temellerin üzerinde ''zamansız ve mekansızdır.''

Yine bir diğer üzerinde durulması gereken teori ise ''demokratikleşme'' meselesidir. Bu teoriye göre demokratikleşme arttıkça ve otoriterlik azaldıkça ataerki zayıflamaktadır. Meseleye farklı bağlamlarda yaklaşmak isteyen psikanalitik kimi yaklaşımlar (burada ağırlıklı çıkış noktası Jung'dur) meseleyi problemlili bir dikotomi (ikileşim) üzerinden okumaya çalışır: iktidar yoksunluğu-şiddet. Özünde bu teori erkeğin şiddetinin kadına yönelirken, siyasi otoriteye tabi olduğunu, bunun da bahsi geçen dikotomiye güçlendirdiğini savunur. Burada bahsi geçen bakış açılarının hepsi problemlili oldukları gibi temelde reformist bir dünya görüşüne tekabül ederler.

Peki nasıl? Bunu tartışmak meseleyi yeni komünizm merkezli başka kavramsallaştırmalarla tartışmayı gerektirir.

Haklar, Yasalar ve ''Tek Adamın'' İradesi Üzerine

Kapitalist toplumda hak tartışması kendi içerisinde başlı başına bir ironiyi yani çelişkiyi barındırır. Bob Avakian'ın (BA) ironik bir şekilde belirttiği üzere kapitalist toplumda yeme hakkı yoktur. Tıpkı Ortaçağ'da ifade özgürlüğü hakkının olmadığı, köleci toplumda ''birey'' olmak hakkının olmadığı gibi. Yani aslında kısaca Marx'ın söylemiş olduğu gibi ''*Hukukun toplum tarihinden bağımsız bir tarihi yoktur.*'' Hakların normatifliği, etkinliği ve muhtevası bütünüyle verili toplumsal ilişkilerin ve üretim araçlarının birer yansımasıdır, tıpkı insan zihninin olduğu gibi. Bunun tersi düşünceler esas olarak temellerini Hobbes, Locke ve Rousseau gibi filozoflardan almaktadırlar. Yani temelde ''haklar'' için bir kavramsallaştırmaya gidilirken bunun verili üretim araçları ve üretim ilişkilerinden ziyade ''insan doğası'' temelinde veyahut ''doğa durumu'' temelinde ele alınması göze çarpar.

Devam edelim, hakların çıkış noktası bu ''doğa durumu'' olmakla beraber, insanlık bu burjuva teorisyenlere göre (bilhassa Rousseau) birbirleriyle olan antagonistik çelişkilerini nihayete erdirmek ve geniş çıkarlarını beraberce koruyabilmek için ''toplumsal sözleşme'' altına girmişlerdir. Ancak nesnel gerçek bu idealizmle keskin bir karşıtlık içerisindedir. Tıpkı BA'nın söylediği gibi:

''Burjuva siyasi teorisyenler tarafından telaffuz edilen 'toplumsal sözleşme' kavramı gerçekliğin bir tür olarak insanlığın ve insan toplumlarının nasıl evrim geçirdiği ve farklı nitel dönüşümlerden geçtiği ve sadece hükümetlerin değil devletin de nasıl ortaya çıktığı karşısında uçup gittiği gibi, aynı zamanda ve aynı temel nedenlerden ötürü insanların sosyal ilişkilerinin daha fazla dönüştürülmesi için var olan olasılıklar karşısında da uçup gider.'' [\[ii\]](#)

Haklar ve yasaları bütün bir toplumsal tarihin ve gelişimin bağlamından kopartarak tartışmaya sunmak sadece objektif realitenin yanlış anlaşılmasına yol açarak basit bir ''hakikat eksikliğine'' yol açmaz, bu meselelerin doğru bir epistemolojik temelde tartışılmaması bizler için verilecek olan mücadelenin muhtevasını da yanlış tanımlama temelinde konumlandırarak ve bütün bir stratejik yöntem ve yaklaşım ''burjuvazinin dar ufkuna'' sıkıştırılacaktır. Nitekim yasaya dayanan toplum değil, topluma dayanan yasalar vardır; bunlarda verili üretim ilişkileri, bu ilişkilere tekabül eden sınıfsal farklılıklar ve bu ayrışımara tekabül eden ideolojiden ve ahlaktan bağımsız değildir.

Peki ya ''tek adamın'' keyfiliği? Kemalist burjuvazinin temsilcisi olan Kılıçdaroğlu ''Herhangi bir kadın ve kız çocuğu şiddete, tacize ve tecavüze uğrarsa cumhurbaşkanı bundan tek başına sorumludur'' demiştir. Bu aslında kendisinin de temsilcisi olduğu bir sistemi aklamaya yönelik acınası bir çarpıtmadır. Erdoğan'ın temsil ettiği gerici faşizm şüphesizdir ki Türkiye/Kürdistan halkları, kadınlar ve LGBTQ bireyler için korkunç bir baskı ortamı ve zehirli bir ideoloji

anlamına gelmektedir. Ancak bununla beraber, Erdoğan'ın temsil ettiği faşizmin temelleri yine bu sistemin içerisinde yatmaktadır. Atar ki, meta değiş tokuşu ve kapitalizmin anarşik örgütlenmesi bireylerin iradelerinden bağımsız işleyen fenomenlerdir, ve bahsi geçen bütün bu caniyane suçların başlıca faili kapitalist-emperyalist sistemdir.

Pek çok küçük burjuva ideoloğunun tasavvur ettiğinin aksine "diktatörlük" Charlie Chaplin'in filmindeki bir tek adamın poposuyla balon sektirmesi değil ancak bir sınıfın devlet ve aygıtları üzerinde tahakküm sağlamasıdır. Küçük burjuva ideologların fantezi dünyası bu anlamda bir hayli geniştir, ancak bu fantezi dünyası objektif realiteye tekabül etmemektedir. Çünkü ne 6 milyon Yahudi'nin barbarca soykırıma uğratılması Hitler'in "tek testisli" olmasının bir sonucudur, ne de "İstanbul Sözleşmesin"den çıkılması Erdoğan'ın keyfi ''tek adam'' yönetiminin bir sonucudur. Bu fantezi dünyası Hitler'in olduğu gibi Erdoğan'ın bütün bir rejimi konsolide etme sürecini es geçer, ideolojinin altyapı ile süregiden ilişkisini ise voluntarizme indirger. Ancak burada, gerici bir gazeteci olan *Yeni Şafak* yazarı Yusuf Kaplan'ın söylediği ''Yorucu mücadelemiz meyvelerini verdi. Türkiye İstanbul Sözleşmesini çöpe gönderdi'' lafları realiteye daha çok tekabül etmektedir. Çünkü imzalandığı andan itibaren Erdoğan'ın temsil ettiği İslamcı burjuvazinin en gerici klikleri tasavvur ettikleri dünyadan uzak bu "Sözleşme"ye karşı sistematik bir mücadele vermişlerdir. Öte yandan 2011 yılında, henüz rejimini konsolide edememiş olan Erdoğan faşizmi sahadaki zorunlulukların etkisinde kalmıştır (örneğin tamamen konsolide olana kadar liberal burjuvazinin çeşitli kanatlarıyla bir işbirliği içerisinde olmuştur) ve daha da önemlisi uluslararası arenadaki mevcut güç dengelerinin ve çelişkilerin içerisinde henüz konsolide olamamış bir rejim olmanın tabiri caizse boynu büküklüğünü yaşamıştır.

Kısacası ''tek adam'' rejimi veya ''tek adam'' diktatörlüğü yoktur, bir sınıfın diktatörlüğü ve bunun temelinde bir

muhtevaya sahip olan bu dinamikler çerçevesinde gelişen ve bu muhtevasını sistemin maddi temelinden alan rejimler vardır. Kişiler ve kurumlar bunları temsil ederler ve/veya yansıtırılar. Yine aynı şekilde meselelere bu derece dar ve indirgemeci bakmak problemlili bir epistemolojik zeminin işaretidir, mücadelenin sınırlarını, bütün bir stratejik yöntem ve yaklaşımı belirleyense bu epistemoloji ve buna tekabül eden çizgidir. Nitekim Türkiye'nin ''tek adam'' tarafından yönetildiğini söylemek ve faşist burjuvazinin diktatörlüğü tarafından yönetildiğini söylemek arasında sadece söylemsel bir farklılık yoktur, aksine bu ayrım bütün mücadelenin içeriğini ve bu mücadeleyi yürütecek olan çizgi üzerinde tayin edici bir role sahiptir.

İstanbul Sözleşmesi ve İki Miadı Dolmuşlar

Çelişki hiçbir zaman tek boyutlu değildir. Nitekim çelişkinin tek boyutlu olmadığı hakikati "İstanbul Sözleşmesi"nden çıkılması meselesinde de geçerlidir, çelişkinin tecelli ettiği bağlam kritik bir önemdedir. Eğer Türkçü/İslamcı faşist rejimin muhtevası ve bunun ''Batı''nın evrensel değerleri ile oluşturduğu tezat bağlamında bir tartışmaya gireceksek burada inceleme altına alacağımız kontekst iki miadı dolmuşlardır. İki miadı dolmuşlar emperyalizmin özgül bir çelişkisidir. Bu çelişki tıpkı bütün çelişkiler gibi zıtların birliğinin bir tecellisidir ve bir yanda emperyalist küreselleşme ve buna bağlı evrensel değerler diğer tarafta ise İslami köktendincilik (ve bunun varyantları) arasındaki karşıtlığın karşılıklı olarak birbirlerini beslemesine dayanır. "İstanbul Sözleşmesi İçin Oryantasyon Notları'nda belirttiğimiz üzere:

''AKP'nin 2009'da başlayan (gürültülü) 'reform ve açılımı', kendi rejimini tesis etmesi ve pekiştirmesi için önemli bir dönemeç olmuştur. Türkiye'nin yaşadığı hem bölgesel hem de uluslararası zorunluluklardan dolayı, uluslararası 'sivil haklar ve sözleşmeleri' kabul edilmiş ve 'meşru demokratik' hükümet olarak AKP'nin hem ülkede hem de dünyada puan kazanmasına vesile olmuştur. Fakat AKP'nin temsil ettiği

İslamcı ve Türkçü ideoloji, kendisinin kabul ettiği liberal burjuva normlara hep tezat gelmiştir. Bu iki miadı dolmuş dűřünce, bir taraftan İslamcı köktencilik ve onun çeşitli varyantları diğer taraftan ise Batının temsil ettiği ‘evrensel değerler’, emperyalist dünya sisteminin garip ve özgül bir çelişkisini ifade eder. Ve bu güçler birbirlerine karşı mücadele ederlerken bile birbirlerini güçlendirirler. Bu yüzden ki İstanbul Sözleşmesi’nin imzalanmasından bu yana kadına karşı şiddet 10 misli artmış durumdadır. ‘’[\[iii\]](#)

İki miadı dolmuşlar emperyalizme özgü bir çelişki olmakla beraber bu çelişki kendisini dünyanın bütününde aynı nitelikte farklı formlar altında göstermektedir. İki tarihsel olarak miadı dolmuşlar arasında seçim yapmak bir diğerini güçlendirmekten öteye gitmez. Bugün emperyalist küreselleşmenin çözümü köktendincilik değilken köktendinciliğin çözümü de emperyalist küreselleşmenin ‘‘evrensel değerleri’’ değillerdir. İnsanlığın ihtiyacı olan her iki miadı dolmuştan da gerçek bir komünist devrim ile kurtulmaktadır. Bu çelişki kapitalist-emperyalist sistem içerisinde çözümlenemez.

Bütün Bir Dünya İçin

Mücadelemizin ve çizgimizin muhtevası liberal burjuvazinin de faşist burjuvazinin de “makbul kadını” için değildir, tıpkı iki miadı dolmuşların “makbul kadını” için olmadığı gibi... Bununla beraber sadece Türkiye/Kürdistan’ın kadınları için, Ortadoğu’nun kadınları için, Avrupa’nın kadınları için de değildir. Komünist devrim temelindeki mücadeleimiz dünyanın bütün kadınlarının kurtuluşunun mücadelesidir. Temelde kadının kurtuluşu meselesine yönelik sormamız gereken soru, bu kurtuluşun mevcut sistem altında mümkün olup olmadığıdır. Bob Avakian bunu tartıştığı yazısında, soruya olumlu cevap verecek olanların aşağıdaki kritik önemdeki soruları cevaplamasını ister:

‘‘Bu sistem altında, verili temel ilişkileri ve dinamikleri

ile, kadının doğum yapmak ve çocuğa bakmak konusundaki rolü, ailenin temel karakteri ve rolü, ve de kapitalizmi karakterize eden meta üretimi ve mübadelesi, bütün bunlar ve bunlara ek olarak ifadesini siyasi ve ideolojik üstyapıda bulan pek çok direkt ve direkt olmayan ifadeler nasıl radikal bir şekilde değiştirilerek kadının baskı altına alınması yok edilebilir?

Bu toplumu domine etmekte olan, kadınları en acımasız ve şiddetli şekilleri de dahil olmak üzere bin bir farklı şekilde baskı altına alan ve aşağılayan tiksiniç sosyal ilişkiler ve kültür, kadının aşağılanması ve baskı altına alınmasını bitirebilecek bir şekilde bu sistemin sınırları içerisinde nasıl dönüştürülebilir?

Bütün bunlar sadece Amerika gibi spesifik bir ülkede değil, sadece bir kısım insanlar -özellikle daha varlıklı ve imtiyazlı olanlar- için değil, fakat bütün insanlık için, bu sistemin fazlasıyla küreselleşmiş doğası, temel ilişkileri ve dinamikleri de düşünülerek nasıl küresel ölçekte aşılabilir?'' [\[iv\]](#)

Nitekim bu sorularla cebelleşmek, bu meseleye bilimsel bir metot ve yaklaşımla bakma gerekliliği yaratır, bu bilimsel yöntem tutarlı bir şekilde uygulanırsa nihai olarak bu meselenin bu sistem altında çözülüp çözölemeyeceği sorusuna ve bunun imkansızlığına ulaşmış oluruz.

Kadınların baskı altına alınmalarının hem tarihsel olarak hem de bugün neden bu sisteme içkin olduğu, bunun toplumun antagonistik bir şekilde bölünmüşlüğü ile olan ilişkisi objektif olarak bir hakikattir.

BA'nın da söylediği üzere bugün kendisini akut bir şekilde dayatan bu durumun radikal bir şekilde çözölməsinden başka bir seçenek bulunmamaktadır. Esas soru bunun radikal şekilde gerici mi, yoksa radikal şekilde özgürleştirici mi olacağı sorusudur. Eğer mücadelemiz radikal şekilde özgürleştirici bir çözüm için olacaksa bunun tek yolu yeni komünizm temelli

gerçek bir devrimdir.

[i]

<http://yenikomunizm.com/pinar-gultekinden-istanbul-sozlesmesine-kadinin-kurtulusu-ya-l nizca-komunist-devrimle-gerceklesebilir/>

[ii] Avakian, B. (2015). *Devrim ve Materyalizm* çv. Selim Sezer. Patika Kitap

[iii]

<http://yenikomunizm.com/istanbul-sozlesmesinin-feshedilmesi-uzerine-oryantasyon-notl ari/>

[iv] Avakian, B. (2014). *Break all the chains!: Bob Avakian on the emancipation of women and the communist revolution*. Chicago, IL: RCP Publications.

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu: Kadınların ve Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Kırın Bütün Zincirleri!

Editörün Notu: Bob Avakian'ın mimarı olduğu yeni komünizmi destekleyen Kolombiya Devrimci Komünist Grubu'ndan 8 Mart Dünya Kadınlar Günü mesajı revcom.us web sitesinde 15 Mart 2021 tarihinde yayınlandı. Çevirisini okurlarımıza sunarız.

Kaynak için bkz: [Break ALL the Chains! For the Liberation of Women and the Emancipation of All Humanity! \(revcom.us\)](#)

2021 Dünya Kadınlar Günü.

Tüm dünyada kadınların günü! İsyan günü! 8 Mart, kadınları alıkoyan TÜM zincirleri parçalama ve tüm geleneksel ilişkilerin, insanlığı köleleştiren eski düşünce biçimlerinin radikal bir şekilde söküp atılacağı yeni bir dünya için savaşıma ve çalışma konusundaki kararlı kararlılığımızı ilan etmek için bir kararlılık günü olmalıdır.

Dünyadaki zalimlere karşı mücadelenin tüm cephelerinde kadınların varlığı giderek genişliyor ve güçleniyor. Bu Dünya Kadınlar Günü, dünyanın her yerinde kadınların tecavüze, cinsel tacize, kürtaj hakkının yasaklanması veya kısıtlanmasına, pornografiye, dayaa, hakarete ve aşağılamaya, sünnete, zorunlu başörtüsüne, "aşk", "kıskançlık" veya "namus" adına yapılan cinayetlere, seks ticaretine, yoksulluğa ve sefalete karşı, kadına yönelik cinsiyet baskısını bitirmek isteyen tüm mücadeleleriyle sarsılıyor.

Kadınların ezilmeleri ve dünyadaki kadınların bununla mücadelesi gittikçe keskinleşiyor. Artık 21. yüzyılın üçüncü on yılına giriyoruz ve bu Dünya Kadınlar Günü'nde kadınların kurtuluşu için halen gerçek bir devrimci mücadeleye ihtiyaç bulunuyor. **20. yüzyılın ikinci yarısından bu yana kadının dünyadaki ve evdeki rolü derinden değişti, peki toplumdaki bu kadar fazla değişikliğe rağmen (kadınların mesleklere ve kamusal hayata katılımı gibi) kadınlara yönelik baskı niçin sona ermedi ve tam tersine yeni biçimler (hatta faşist biçimler) aldı?**

Farklı ülkelerdeki kadınların durumu farklı olabilir, ancak hepsinin ortak bir yanı var: **Dünyaya hakim olan patriyarkal sistem içinde köleleştirilmişlerdir.** Bugün bile kadınlar, diğer ezilen kesimlerden çok daha fazla bir şekilde bu sistemin mutlak canavarlığından muzdaripler ve köle olarak görülüyorlar, kendilerine köle gibi muamele yapılıyor. Erkeklerin zevkleri için köle olarak kabul ediliyorlar ve bu doğrultuda muamele görüyorlar. Bu sömürü sisteminin devamını sağlamak için, onu yeniden üretmek ve emek gücü sağlamak için doğmuş köleler olarak kabul ediliyorlar ve onlara bu şekilde

davranılıyor. Vücutlarına ve zihinlerine erkeklerin egemen olduğu köleler olarak kabul ediliyorlar ve böyle muamele görüyorlar. Bu dünyada, her baskıcı insanın arkasında siyasi, ideolojik, kültürel, askeri ve yasal güce sahip egemen patriyarkal kapitalist sistem vardır. Kadınlar, sistem tarafından en çok ezilen insanlardır ve bu nedenle kadına karşı aynı sistemin ahlaksız ve acımasız yönleriyle mücadelede en büyük yükü onlar taşımaktadır.

“Kadınların Kurtuluşu ve Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Mücadele!” Bucaramanga, Kolombiya

Devrimci düşünür ve önder Bob Avakian'ın çok doğru bir şekilde işaret ettiği gibi:

“Erkek üstünlenmeciliği de günümüzde baskın olan kapitalist-emperyalist sistem de dahil olmak üzere sömüren ve sömürülen, baskıcı ve baskı altında kalan arasındaki ayrımın bütün dünyadaki tarihiyle iç içe geçmiş ve buna “işlenmiş” durumdadır. Binlerce yıl önce üretim araçlarının (toprak, evcil hayvanlar, aletler vb.) artık insanların ortak araçları olmaktan çıkıp özel mülk olarak sahiplenilmesi şeklinde gelişmiş insan toplulukları -ve “iş bölümünün” kadınların

çocuklarla ilgilenmesi ve erkeklerin bu üretim araçlarının sahipliğini domine etmesi ve kendi (erkek) varislerine (başkasının değil) bırakmak istemesi- ataerkil ailenin baskınlığına yol açtı, ve toplumda kadınlar erkeklerin boyunduruğu altına girdi. Erkek üstünlenmeciliği ve mizojini (kadını daha aşağı seviyede, amacı erkeğe hizmet etmekten ibaret nefret edilesi varlıklar olarak görmek) ideolojisi ve kültürü yayıldı. Bu durum eşitsizliği ve sömürüyü rasyonelize etmek ve desteklemek için kullanılan hem fiziksel hem de mental şiddeti ve terörle birlikte geldi. Bu ataerkil baskı aynı zamanda “geleneksel” cinsiyet ilişkilerine zıt düşen ve meydan okuyan samimi ilişkiler de dahil olmak üzere insanlar arasındaki ilişkilerin bastırılmasına ve cezalandırılmasını da neden oldu.” (**Niçin Gerçek Bir Devrime İhtiyacımız Var ve Nasıl Gerçekten Devrim Yapabiliriz** – Bob Avakian)

Avakian, kadınlara yönelik baskı ile kapitalizm-emperyalizm sistemi ve radikal devrimci çözüm arasındaki diyalektik ilişkiyi anlamada yeni bir çığır açtı! Diğer devrim ve komünizm eğilimleri (bir çeşit ekonomist eğilimler), kadınların ezilmesini yüzeysel bir çelişki olarak ele alıyor. Ve feminist akımların önemli kısmı, üretim tarzını (iktisadi temeli ve üstyapısını) tamamen yok sayıyor. Cinsiyetçiliğe ve ayrımcılığa karşı her seferinde savaşıyorlar, ancak ALAŞAĞI EDİLMESİ gereken tüm kapitalizm-emperyalizm sistemine karşı değiller. Bu tür feministler, bir tür kimlik politikasına ve “kesişimselliğe” kapılarak, bu sistem altında kendi paylarına düşeni aradıkları için üretim tarzını dikkate almıyorlar.

“‘Kimlik’ politikaları gerçekten de beni usandıran bir şey. Her ne kadar bu kimlik konusu bir grupta ilişkili olsa da, temel anlamıyla gerçekte “ben” ve “benimki” ile ilgilidir ve her zaman buna tanıklık ederiz; bu durum diğer insanlara hatta diğer ezilen insanlara karşı en azından objektif olarak ve sıklıkla bilinçli olarak, iğrenç bireysellik ve bu temeldeki ufak rekabet bakış açısı ile ortaya çıkar.”

“Kimlik politikaları” gerçekte baskının korkunç biçimlerine karşı mücadele ihtiyacını ve bunun ortaya konmasını bozar, çürütür, yanlış yönlendirir ve bu süreci baltalar.”

“Büyüyen faşist güçlerin gerçek baskı ve adaletsizliğe karşı mücadeleye saldırması açısından uygun hedef ve araç sağlayan bir fenomendir bu, bununla birlikte bu “kimlik” politikaları ve ideolojisi baskıya ve adaletsizliğe karşı hiçbir gerçek çözüm sunmaz ve faşizmi besleyen sisteme gerçek bir alternatif sağlamaz.” (**İnsanlık İçin Bilimsel Temelde Umut: Bireysellikten, Asalaklıktan ve Amerikan Şovenizminden Kopmak** – Bob Avakian)

Ve kesişimsellik, görünüşte radikal ve evrensel bir çerçeve gibi görünmesine rağmen, bu baskıları üreten ve dayatan sistemi devirmenin tüm “kaosu” olmadan, bu gezegende milyarlarca insanın çektiği çoklu baskıları kapsayıp deneyimleyebilecek -ve sözde gerçeğin doğrulandığı, adaletsizliğin ise reform mücadelelerinde otorite ve liderlik olarak en çok ezilenlerin belirlenmesi ile ele alındığı- bu kesişimsellik, dünyadaki zengin ve yoksul uluslar arasında olduğu şekliyle temel ve köklü toplumsal bölünmeleri ve dengesizlikleri görmez. Dolayısıyla, belirlenen “kavşaklar” ve “hatlar” üzerinden paylaşılan “doğrudan deneyimler” dünyayı değiştirmeye yetecek şekilde kabul edilir.

Zaman zaman görünüşte radikal bir görünümle ezilen “kimlikleri” (cinsiyet veya etnik, yaş, vb.) politik sermayeye dönüştürmek isteyenleri takip ederek ve gerçek değişim arzularının boşa düşmesi ile daha fazla insanın manipüle edilmesine ihtiyacımız yok. Zararlı yanılsamaları ve içi boş reformları bahane ediyorlar, diğer zamanlarda yönetici sınıftan sözde “ilerici” adayları teşvik ediyorlar. Onların “konuşma hakkını” meşrulaştırmalarına, kimlikler ve anlatılar yoluyla “önderlik etmelerine” ihtiyacımız yok, aksine devrimci projeleri söylenenlerin içeriğine ve yönlendirdiği şeye göre değerlendirmeye ihtiyacımız var. Acilen ihtiyaç duyulan şey, dünyayı ve onun tüm baskıcı toplumsal ilişkilerini kökten ve

temelden değiştirmektir. Bu mesele, reform mu yoksa devrim mi üzerine ciddi bir diyalog ve tartişma gerektirir: Bu dehşetlerin kaynağı nedir ve cözümü nedir? Tüm insanlığı özgürleştirecek olan nedir ve aynı sistem içinde basit düzeltmeler ne sağlayacak?

Dünya ölçeğinde tuzağa düşürölmelerine ve boyun eğdirilmelerine karşı, bu durumu değiştirmek için kadınların çığlığı yankılanıyor. Bu tür mücadelelerin muazzam enerjisi, milyarlarca kadını ağırlaştıran ve zorla alt eden bir baskıya duyulan öfke ve nefretten kaynaklanır. Kadınların “yerinde” kalmasının istendiği, kadınların tahakküm altına alındığı, aşağılandığı, dövöldüğü, sakatlandığı ve öldüröldüğü bir dünyayı kabul etmeyi herkes reddetmeli ve herkes sokağa çıkarak kadınlarla birlik içinde ayağa kalkmalıdır. Arjantin ve şili’den Hindistan ve İran’a, cinsel saldırıya, kadın cinayetlerine ve daha fazlasına son verilmesi talebiyle ayağa kalkılmalıdır. şu anda İran’da başörtülerini atan ve baskı altına alınan kadınların acilen desteklenmesi gerekiyor. Kadınların ezilmesine karşı mücadele alanını genişletmeye ve tüm kapitalist sisteme karşı ve TÜM insanlık için kurtuluş yolunda savaşmaya (sistemi yalnızca kendi “lehimize” çevirmeye değil), devrime ve insanlığın kurtarıcıları olmaya davet ediyoruz.

Bu 8 Mart’ta, Kolombiya’daki ve dünyadaki tüm gerçekten ilerici ve devrimci hareketleri, patriyarkaya, ırkçılığa ve faşizme, dini köktencilige, çevrenin tahrip edilmesine, yoksulluğa, ulusal baskıya, siyasi baskıya ve emperyalist savaşlara karşı olmaya, İran’da olduğu gibi başka yerlerde de daha keskin bir şekilde ayakta duranlara destek olmaya çağırıyoruz. Kapitalist sistem altında her tür baskıya karşı çıkan herkesi, İran’daki tüm siyasi tutukluların özgürlük talebi etrafında birleşmeye çağırıyoruz. Bugünün kadın ve erkek siyasi tutukluları, toplumumuzun özgürlük savaşçılarıdır. “Ben” ve “benim” için savaşmanın acımasızlığına düşemezsiniz. TÜM patriyarkal ve baskıcı

hükümetlere karşı birleşmeliyiz. Kadınların özgürleşmesi ve dünya çapında bir mesele olan baskılarının sona ermesi, dünya çapında kadın hareketlerini birbirine bağlayan birleştirici bir faktör olabilir ve olmalıdır. Kadınların özgürleşmesi, tüm insanlığı özgürleştirme mücadelesini de mümkün kılar.

Kolombiya Devrimci Komünist Grubu | 8 Mart 2021 | @ComRevCo

Atlanta Cinayetlerinin Hasta ve Ölümçül Bir Sistemdeki Derin Kökleri Üzerine

Editörün Notu: ABD’de 2019’dan bu yana yaşanan en büyük silahlı saldırı olayının zanlısı olan 21 yaşındaki Robert Aaron Long, ABD’de Asyalılara yönelik şiddet ve ırkçılık tartışmasını yeniden alevlendirdi. Georgia eyaletinin Atlanta kentinde 3 masaj salonuna önceki gece silahlı saldırı düzenleyen ve 6’sı Asyalı kadınlar olmak üzere 8 kişiyi vurarak öldürdüğünü kabul eden ancak saldırılarının ‘ırksal motivasyona dayanmadığını’ savunan zanlı hakkında savcılık, 8 kez cinayet suçlamasıyla dava açtı. Saldırılarda hayatını kaybedenlerin 6’sının Asyalı kadınlar olması, zanlı aksini söylese de saldırıda Asyalılara karşı bir nefret suçu olduğu tartışmasını gündeme getirdi. Georgia Eyalet Meclisi Vekili Vietnam asıllı Bee Nguyen, yaptığı açıklamada, söz konusu saldırının tam da ‘cinsiyet temelli şiddet, yabancı düşmanlığı ve kadın düşmanlığı’ üçgeninde yaşandığını ve bunların sıradan cinayetler olmadığını ifade etti.

Aşağıdaki makale 22 Mart 2021 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Türkçe çevirisini okurlarımız için sunarız.

Kaynak için bkz: [The Deep Roots of the Atlanta Murders in a Sick and Murderous System \(revcom.us\)](https://revcom.us/en/atlanta-murders)

16 Mart'ta 21 yaşındaki beyaz bir erkek Robert Long, Atlanta bölgesindeki masaj salonlarında çalışan altı Asyalı kadını ve diğer iki Asyalı olmayan müşteriye vurarak öldürdü.

Suçlanan katilin motivasyonu hakkında şu ana kadar bildiğimiz şey, bu kadınların "günaha düşmesini" önlemek için onlara hak ettikleri şekilde davrandığı... Bu durum derin, yaygın ve Hristiyan-faşizminden esinlenen güçlü bir nefreti işaret etmektedir. Tüm toplum için "toplumsal bir yapıştırıcı" olarak hizmet eden kadınların ezilmesi ve aşağılanması... Suçlanan katilin motivasyonlarında açık bir Asyalı karşıtlığı veya göçmen karşıtı unsurun kanıtı bulunmamakla birlikte, Asyalı kadın göçmenlerin çalıştığı bu salonları hedef alması gerçeği ortada. Ulusal düzeyde Asyalı göçmenlere yönelik ırkçı saldırıların belirgin bir şekilde arttığı bir bağlamda bu olay gerçekleşti. Bilinçli niyet ne olursa olsun, ABD'deki Asyalılar arasında terör estirilmeye devam ediliyor.

Asyalıları hedef alan şiddete karşı tepkiler ve protestolar artarken, bu pek çok insan için bardağı taşıran son damla oldu ve onları ırkçı kültürün hastalıklı ve yaygın biçimlerini protesto etmeye itti. Amerika, Asyalı kadınları nesneleştirmektedir ve insan olarak görmemektedir.

Bu protestolar haklıdır ve farklı milletlerden insanların öfkeyi ifade etme biçimleri önemlidir ve güçlü bir şekilde desteklenmelidir. Ama gerçek şu ki, bunu ortaya çıkaran sistem -ABD toplumunun temelindeki kapitalist-emperyalist sistem- devrilmeden bu protestolar tek başlarına temelden hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

İşte nedeni.

Sırtında Yüzlerce Yıllık ABD Tarihi Bulunan "Yalnız Silahşör"

Katil "yalnız bir silahşör" olabilir, ancak Long'un canı haçlı

seferi, bu kapitalizm-emperyalizm sistemi altında ataerkilliğin ve beyaz üstünlüğünün uzunca bir tarihi ve derinlemesine iç içe geçmiş gerçekliği tarafından yönlendirilmektedir ve buna hizmet etmektedir.

Bu kanlı ve sıkı bir şekilde iç içe geçmiş bağlar, İç Savaş'tan sonra Kıtanın Batısında ABD'nin "talihini açan" demiryollarını inşa etmek için Çinli işçilerin ölümüne çalıştırıldığı dönemlere kadar uzanıyor. Bu bağlar, dönemsel linçler ve ırkçı yasalardan toplama kamplarında açık hapis cezalarına kadar beyaz üstünlükçü anti-Asya ırkçılığının uzun bir tarihine dek uzanıyor ve Long'un ölümcül öfkesi bu tür ırkçı saldırıların belirgin bir şekilde arttığı bir dönemde meydana geliyor. Bu bağlar, ABD bu ülkeleri bombalayıp talan ederken, sivilleri katlederken ve kadınlara tecavüz ederken, Vietnam'dan Kore'ye ve Filipinler'e kadar Asyalı kadınların ABD askerleri için aşağılayıcı şekilde metalaştırılmasına, fuhuşa sürüklenmelerine ve köleleştirilmesine uzanıyor. Amerikan imparatorluğunun emperyalist egemenlikleri için yaptıklarına geri dönüyor. Bu bağlar, hem kadınların "cinsel nesneler" olarak yaygın şekilde kabul edilmesine, hem de bu baskıcı metalaştırmayı güçlendiren Hristiyan faşist fanatizminin altında yatan ataerkilliğe geri gidiyor. Buna geleneksel cinsiyet rolleriyle "ailenin" kutsallaştırılması, heteroseksüel evlilikler dışında cinsel ilişkilerin yasaklanması da dahildir. Bu konuda yapılan suistimaller, "günah" olarak göstermek; ırkçı mitolojinin haklı gösterdiği beyaz olmayan göçmen emeğinin aşırı sömürülmesi; Amerikan siyasi, ekonomik ve askeri hakimiyetinin "Üçüncü Dünya" ya da "küresel Güney" in hizmetinde askeri dehşetle toplumların yok edilmesi; ve bu sistemi bir arada tutmak için ataerkilliğin "toplumsal bir tutkal" olması gerçeği: Bunlar, birkaç tatlı söz ve vaatle kolayca iyileştirilebilecek çeşitli "yan etkiler" değildir. Öyle birkaç reform ile düzeltilecek şeyler değildir.

Bunlar, bu sistemin ayrılmaz bir parçasıdır.

Hristiyan Faşist Deliliğinin Sınırsız Ataerkilliği ve Aşırı Yabancı Düşmanlığı

Tüm bu çirkinlik ve dehşetin temel üçlüsü -beyaz üstünlüğü, kadın düşmanlığı (patriyarkadan kaynaklanan kadın nefreti) ve Amerikan şovenizmi- Hristiyan-faşist Trump/Pence rejimiyle daha da artmıştır. Bunlar yine kapitalizm-emperyalizm sisteminin tezahürleri ve ürünleridir. Hem Asya karşıtı ırkçılık hem de kadın düşmanlığı, hem seçim kampanyasında hem de genel başkanlık döneminde ve özellikle geçen yıl, Trump ve faşistler tarafından açıkça körüklenmiştir. Kısmen, COVID-19 salgınını beceriksiz bir şekilde ele almasının suçunu, “Çin gribi” gibi iftiralarla Çin’e kaydırmayı hedeflemiş, ancak daha stratejik olarak, bu durum Çin’le ve yabancı düşmanlığıyla çekişme içinde daha büyük ABD emperyalist çıkarlarına hizmet etmiştir ve genel faşist programın göçmen karşıtı ayağını oluşturmuştur. Bu o kadar yaygındı ki, başlangıçta bu cinayetleri araştırmakla görevli olan Cherokee İlçesi Şerifi Yüzbaşı Jay Baker, Facebook’ta, Trump’ın abartılı ve iftira içeren ifadesini yansıtan **COVID-19 “ÇİN’DEN İTHAL VİRÜS”** yazan tişörtlerin fotoğraflarını yayınlamıştı.

Long, Atlanta bölgesindeki Asyalılar tarafından işletilen spa merkezinde bu katliamları gerçekleştirdikten sonra, yakalandığı sırada bu tür “günah” yerlerine karşı kanlı intikamını sürdürmek için Florida’ya gittiği bildirildi. Kendisi uzun zamandır, heteroseksüel evlilik haricinde seksi “günah” olarak katı bir şekilde yasaklayan Hristiyan-faşist Güney Baptist mezhebine bağlı köktenci bir aileye ve kiliseye mensup. Long, 2018 tarihli bir videosunda hayat misyonunu tanımlamıştır. Ona babasının verdiği serveti sefahat ve “fahişeler” üzerine boşa harcayan, ancak babasına dönüp ona boyun eğdiğinde ataerkil ailedeki konumu eski haline gelen Savurgan Oğul’un İncil’deki öyküsünden alıntı yapmıştır. Buna paralel olarak, Long, polise yaptığı ölümcül saldırısını amacının Hristiyan-faşist erkek üstünlenmeci ideolojisinin sapkın bir tezahürü olarak bu Asyalı kadınların erkekleri

“ayartmasını” durdurmak olduğunu söyleyecektir.

Bob Avakian, [Yeni Yıl Açıklamasında](#) kadının toplumdaki konumundaki köklü değişimleri ve bu sistem içinde bu değişimler nedeniyle ortaya çıkan derin çatışmaları tartışırken şunlara işaret ediyor:

Din ve özellikle dini köktencilik, kadınların ataerkil itaatini ve diğer “geleneksel” baskı biçimlerini teşvik eden ve pekiştiren güçlü bir faktördür. Bu noktada, Iowa’da, günümüz Amerikan faşizminin bel kemiği olan beyaz Hristiyan köktencilerle (“beyaz evanjelistler” olarak adlandırılır) dolu bir kasabada büyüyen Kristin Kobes Du Mez’un önemli bir öngörüsünden bahsetmek gerekir. Jesus and John Wayne: How White Evangelicals Corrupted a Faith and Fract a Nation adlı kitabında kendisi şöyle yazıyor:

Beyaz evanjelistler, bu karmaşık meseleleri bir araya getirdiler; sağlam, saldırgan, militan bir beyaz maskülenliğine nostaljik bir bağlılık, onları tutarlı bir bütün halinde birbirine bağlayan bağ görevi görüyor. Bir babanın evdeki yönetimi, ayrılmaz bir şekilde ulusal sahnedeki kahramanca liderlikle bağlantılıdır ve ulusun kaderi her ikisine de bağlıdır.

Bu durum, BA’nın bu çalışmada belirttiği temel bir noktayı göstermektedir:

*ABD’de son birkaç on yılda, kadınların durumunda ve aile içindeki ilişkilerde büyük değişiklikler oldu. On aileden yalnızca birinde, kocanın “tek geçim sağlayan” ve kadının tamamen bağımlı “ev hanımı” olduğu bir “model” vardır. Ekonomik değişikliklerle birlikte tutum ve beklentilerde de önemli değişiklikler meydana gelmiştir. Ve sadece ailenin dokusunda değil, daha geniş anlamda toplumsal ilişkilerde de çok önemli gerilimlere neden olmaktadır... **Kadınların toplumdaki konumu ve rolü ile ilgili bütün bir mesele, günümüzün aşırı koşullarında giderek daha keskin bir şekilde kendini ortaya***

koymaktadır. Bu mesele, bugün ABD’de bir barut fıçısı gibidir. Tüm bunların en radikal şartlardan ve aşırı şiddet içeren yollardan başka bir çözüm bulacağı düşünülemez. Henüz belirlenemeyen soru şudur: Radikal gerici mi, yoksa radikal devrimci bir çözüm mü olacak? Köleliğin zincirlerinin güçlendirilmesi anlamına mı, yoksa bu zincirlerdeki en belirleyici halkaların parçalanması ve köleliğin tüm biçimlerinin tamamen ortadan kaldırılmasını gerçekleştirme olasılığının açılması anlamına mı gelecek?

Atlanta’da olan bitenler ışığında bunu bir düşünün.

Demokratlar: Farklı Şişe, Aynı Kötü Şarap

Tüm bu çirkinlik ve dehşetle yüzleşen Biden, Atlanta’ya uçarak “bizim sessizliğimiz suç ortaklığıdır” dedi ve ardından Kamala Harris, “Amerika’da ırkçılık gerçektir. Ve her zaman oldu. Yabancı düşmanlığı Amerika’da gerçektir ve her zaman olmuştur. Cinsiyetçilik de.” “Beklemeyeceğiz. Nerede ve ne zaman olursa olsun şiddete, nefret suçlarına ve ayrımcılığa karşı daima sesimizi yükselteceğiz.” dedi.

Bu, Trump’ın nefret dolu söyleminden çok farklı ve bazı çevrelerde rahat bir nefes alabilir. Ancak Avakian’ın Yeni Yıl Açıklamasında belirttiği gibi:

Biden/Harris yönetiminin politikalarının çoğunun Trump/Pence rejiminin bariz zulümlerinden farklı olacağına şüphe yoktur, Biden ve Harris ile işler kesinlikle “farklı hissedilecektir”, ancak “ülkeyi birleştirmeye” çalışacakları yol -kapitalizm-emperyalizm sisteminin çıkarları ve gereksinimleri doğrultusunda- hiçbir saygın insanın istememesi veya parçası olmaması gereken bir şeydir.

Bu Demokratların içi boş teselli sözleri ve değişim yeminlerinin ardındaki “geçmiş performansları” üzerine düşünmek için lütfen bir dakikanızı ayırın. Hiroşima ve Nagazaki’ye atom bombası atanlar Biden’ın ve Harris’in Demokratlarıydı. Amerikan imparatorluğunu savunmak ve

genişletmek için Kore, Vietnam, Laos, Endonezya, Kamboçya ve Asya'nın başka yerlerinde savaşları ve/veya askeri darbeleri başlatanlar Biden'ın ve Harris'in Demokratlarıydı. Bunlar altı milyondan fazla can alan, bu toplumları parçalayan ve bu ülkelerde önce Amerikan askerlerine sonra da tüm erkek "seks turistlerine" "hizmet" veren muazzam fuhuş ağlarının yaratılmasına hizmet eden savaşlardır. Bu savaşlara kaçınılmaz olarak, yükselen şovenist duygular, ırkçılık, insan yerine koymama, doğrudan saldırılar ve dünyanın o bölgesinden insanlara karşı yapılan baskılar eşlik etti ya da dünyanın o bölgesinde bunlar yaşanmamış gibi davranıldı.

Cumhuriyeti yönetimler ve rejimlerle birlikte ABD'nin ekonomik egemenliğini 1990'lardan günümüze kadar genişleterek, açlık sınırındaki ücretlerle spor ayakkabılardan bilgisayarlara, arabalara dek her şeyi üreten bir ter atölyeleri ağı kuran, Clinton ve Obama ynetimleriydi. Tıpkı Biden ve Harris gibi onlar da Demokratlardı. şimdi kalkmış "Her zaman sesimizi yükselteceğiz," diyorlar. Evet, gerçek nedenleri ve bu nedenleri ortadan kaldırma ihtiyaını gizlemek için seslerini yükseltiyorlar. Trump'ı ismiyle anmadan "işaret ediyorlar", ancak bu şiddetin dinden, özellikle de Hristiyan-faşist köklerinden ve geçmiş dönemlerin bütün bir linç etesi atmosferinin faşist karakterinden bahsetmeyi ve bunları aktif olarak ifşa etmeyi reddediyorlar.

Bu derin bir gerçektir. Irkçı, kadın düşmanı vahşete ve cinayetlere son verilmesini talep etseler bile, tüm saygın insanlar tarafından yüzleşilmesi gereken bir gerçektir. Biden ve Harris ve diğer Demokratlar bu eylemlerden sonra "seslerini yükseltebilirler", ancak bu çirkinliği ve dehşeti üreten sistemin, buradaki milyonlar ve gezegendeki milyarlarca insanlık için gereksiz ve dayanılmaz acıları devam ettiren, nefret ve delilik üretmeye her seferinde devam eden bu sorunun köklerine inemezler, bundan bahsedemezler. Çünkü onlar, yani Demokratlar, sorunun bir parçasıdır, bu sistemi yöneten egemenlerdir. Irkçılık, yabancı düşmanlığı ve ataerkillik bu

sistemin temellerine dayanmaktadır. Açık ve grotesk faşist biçimler şeklinde, ya da bu sistemin işleyişiyle “farklı” çok kültürlü bir maske altında süreklilik kazanır ve yoğunlaştırılırlar. Hiçbir şey yapmamak, temel nedenleri güçlendirmeye devam etmek demektir.

Devrim – Daha Azı Değil!

Bu dehşetleri sonsuza kadar sona erdirmek demek onları köklerinden koparmayı gerektirir. Bu, insanlık tarihindeki en radikal devrim olan gerçek bir devrim yoluyla bu sistemi yıkmayı ve kökten farklı bir sisteme dayalı olarak kararlı bir şekilde hareket edebileceğimiz, kolektif olarak beyaz üstünlüğünü ve kadınlara yönelik ataerkil baskıyı ortadan kaldıracabileceğimiz *Kuzey Amerika’da Yeni Sosyalist Cumhuriyet İçin Anayasa* içinde öngörülen dünyayı meydana getirmeyi gerektirir. Avakian’ın dediği gibi:

Daha iyi bir dünyaya giden yol kolay değil ve olmayacak – bu, kararlı bir mücadele ve evet, büyük bir fedakarlık olmadan başarılmaz. Fakat mevcut kapitalizm-emperyalizm sisteminin egemenliği altında mevcut seyri sürdürmek, bugün dünyada halihazırda işlenen dehşetlerin, ivedi duruma gelen ve çok daha kötü hale gelecek ve giderek artan bir şekilde ortaya çıkan dehşetlerin, oldukça gerçek varoluşsal tehlikenin devamı anlamına gelmektedir.

BOB AVAKIAN'DAN YENİ YIL AÇIKLAMASI

Yeni Bir Yıl, Tüm İnsanlığın Kurtuluşu İçin Kökten Yeni Bir Dünyaya Yönelik Acil İhtiyaç

#DevrimDahaAzıDeğil

Atlanta'daki Kadın Düşmanı İrkçi Cinayetler: Adalet ve Hepsinden Önemlisi DEVRİM İçin Haykırış!

Editörün Notu: Aşağıdaki makale revcom.us web sitesinde 22 Mart 2021 tarihinde yayınlanmıştır.

Kaynak için bkz: [The Misogynistic, Racist Murders in Atlanta Cry Out for Justice... and, Most of All, REVOLUTION! \(revcom.us\)](https://revcom.us/en/atlanta-murders)

Bu hafta bir silahlı erkek -altısı göçmen Asyalı kadın- toplam sekiz kişiyi öldürdü. Sebep “cinsel açıdan baştan çıkarmaya” karşı çıkılmasıydı. Bu toplu katliam eylemi, büyük ölçüde

Trump/Pence faşist rejiminin açık ırkçılığı ve yabancı düşmanlığı tarafından körüklenen, zaten artan bir bağınazlık ve şiddet dalgasıyla karşı karşıya kalan Asya halkının -göçmenler ve benzer şekilde burada doğanların- yüreklerini daha da dağladı. Kadınların kontrol edilmesi ve hatta tamamen ortadan kaldırılması gereken “cinsel ayartmanın” nesneleri olduğu görüşü binlerce yıllık dini suçlamalarla, kadınların bedenleri ve cinsellikleri üzerinde erkeklerin ve ataerkil kurumların tekeli olduğu şeklinde çınlamaktadır. Çok iyi nedenlerle, binlerce kişi bu toplu katliama karşı eylem ve protestolara akın etti; ve bu protestolar desteklenmelidir.

Bununla birlikte kadınlara yönelik baskı ve beyaz üstünlenmecî zihniyet Amerika’da “ara sıra olan bir şey” değildir. Bunlar, ABD toplumunun tarihi dokusuna ve günlük yaşamına, onu tanımlayan kapitalist-emperyalist sisteme derinlemesine işlenmiştir ve bunun ayrılmaz bir parçasıdır. Bunlar ne sempati ile, reform yeminleriyle, daha fazla polis uygulaması ve kovuşturma sözleriyle ortadan kaldırılabılır, ne de daha iyi eğitim, güvenli alanlar yaratılması, fonların polisten akıl sağlığı çalışanlarına kaydırılmasıyla temelden değiştirilebilirler. Bu kitlesel katliama karşı ülkenin dört bir yanına dökülen haklı öfke ve acı, Asyalı halklara ve kadınlara karşı bu toplumu sarmış nefret, mücadele yoluyla, devrimci bir anlayışa, kararlılığa ve örgütlenmeye dönüştürülmelidir.

Kadınlara yönelik baskıların kökünden sökülmesi; Amerika’ya nüfuz etmiş ölümcül beyaz üstünlüğünün; Amerika’nın dünyanın çoğunluğu üzerindeki emperyalist tahakküm girişiminin; ve göçmenlerin şeytanlaştırılması ve ezilmesi aslında devrimi gerektiriyor, daha azını değil. Bu çelişkiler burada ve dünyada yoğunlaşmaktadır.

Bob Avakian’ın ortaya koyduğu temel gerçek yine açıkça ortaya konmuştur:

“...temel olarak iki seçeneğimiz var. Ya bütün bunlarla yaşamaya

devam edeceğiz ve gelecek kuşaklar da -eğer bir gelecekleri olacaksa- aynısını, hatta daha beterini yaşamaya devam edecek – veya, devrim yapacağız!”

Kadına şiddeti Durdurun! Kadınların öfkesini Devrimin Muazzam Bir Gücü Olarak Açığa Çıkarın!

Editörün Notu: Aşağıdaki yazı İngiltere’de kaçırılarak öldürölen Sarah Everard adlı genç kadının katledilmesini takip eden olaylara ilişkin Avrupa’dan revcom.us’ye gönderilmiş bir okur mektubudur. Çevirisini okurlarımızın dikkatine sunarız.

İngiltere’de genç bir kadının canice öldürölmesi kadına şiddete karşı ölkede çok eylemin fitilini ateşledi. 33 yaşındaki Sarah Everard, 3 Mart günü kaybolduğuunda Güney Londra’da bir arkadaşından çıkmış kendi evine yürüyordu. Bundan birkaç gün sonra cesedi bulundu ve cesedin bulunmasından birkaç gün sonra da diplomatları ve vekilleri koruyan özel polis gücüne mensup bir polis, kaçırma ve cinayetten bu soruşturma kapsamında tutuklandı.

Sarah’nın cinayeti Britanya toplumunda kadının durumuyla ilgili kamusal bir tartışmayı tetikleyerek derin bir damara dokunarak öfkeye ve kine sebep oldu. Nasıl bir toplumda sadece sokakta yürümek bile bir kadın için korku duyulası bir şeydir? Polisin bu olaya sanki problem erkek şiddeti değil de, kadınların kendisiymiş gibi kadınlara evde durmalarını söylemesi ne kadar öfkelendiricidir? 13 Mart Cumartesi gecesi

Clapham Commons'ta Sarah'nın kaybolduğu yerde bir gece nöbeti düzenlendi ve bu eylem insanların gerçekten derinlerinde tuttukları duygularına dokundu, yalnızca 24 saat içinde şehrin dört bir yanında binlerce kişinin katılmak için sıraya dizildiği eylemler düzenlendi.

Polis bu eylemleri güvenli hale getirmek için eylemcilerle uzlaşmak yerine bunların yasadışı olduğunu ilan etti ve bunu yaparken Britanya Yüksek Mahkemesi'nden destek aldı. Ancak bu sadece kadınların kararlılığını arttırdı, sessiz kalmayacağını söyleyen binlerce kadın ve yüzlerce erkek, neredeyse hepsi maskeli bir şekilde Clapham Common'da toplandılar. İnsanların öfkesi ve kederleri hissedilebilir şekilde ortadaydı, kitleler ''Adını söyle-Sarah Everard'', ''Daha kaç tane olmalı, kaç kadın daha ölmeli?'' ve ''%97'' şeklinde sloganlar attılar, bu slogan ile yakın zamanda yayınlanan bir anket çalışmasına gönderme yapılıyordu. Bu ankete göre Britanya'da genç kadınların %97'si cinsel tacize maruz kalmaktaydı. Pek çok eylemci olay yerine çiçekler ve mumlar bıraktı.

Daha sonra polis saldırdı. Bir polis mangası konuşmacıların olduğu eylemin ön sıralarına daldı, pankartlara ve megafonlara el koyarak birkaç kişiyi tutukladı. Polisin yere fırlatılan bir kadının omzuna bastırması viral oldu ve ertesi günün bütün anaakım medyası bu fotoğrafı ön sayfadan verdiler. Kalabalık: ''Polis evine dön!'', ''Bizi yalnız bırak'', ''Problem sizsiniz'', ''Kendinizi tutuklayın'' ve geçen yaz Siyahi halka karşı şiddet uygulayan polise söylenen ''Adalet yoksa barış da yok'' sloganlarını haykırdı.

Bob Avakian'ın bir broşürde yazdıkları bugün karşılaştığımız olayların merkezini başarılı bir şekilde yakalıyor :

''Kadının bu toplumdaki rolü ve konumu ile ilgili bütün sorun bugünün ekstrem koşullarında çok daha akut bir şekilde tekrar ve tekrar soruluyor... Bütün bu meselelerin en radikal şekilde değil de başka herhangi bir biçimde çözüme ulaştırılabileceği akla yatkın değildir... Karar verilmesi gereken ise şudur: Bu

radikal şekilde gerici mi olacak, yoksa radikal şekilde devrimci bir çözüm mü olacak, bu çözüm köleleştiren zincirlerin daha sıkı bir şekilde pekiştirilmesi mi olacak, yoksa bu zincirlerin en keskin noktalarının çatırdaması ile bütün bu köleleştirme formlarının yok edilmesi için bir potansiyel mi olacak?’’

Nöbetleri organize eden Reclaim These Streets organizasyonu Pazar günü polis saldırılarını kınayan ve erkek şiddetine karşı düzenlenen bir eylemde polis tarafından tartaklanan genç bir kadının fotoğrafına işaret eden bir bildiri yayınladı. Önde gelen kimi siyasi figürler Londra Metropolitan Polis şefi Cressida Dick'in istifasını istedi. Kapitalist-emperyalist sistemin uygulayıcıları bu sistemin baskın ilişkilerini taşıyan sütunlardan birisini, dünya nüfusunun yarısını baskı altında tutan sütunlardan birisini korumak için saldırdılar ancak insanların kızışan öfkeleri kaynama noktasına gelerek köpürüyor ve bu köpükler artık yüzeye taşıyor.

Vatikan'ın Eşcinsellik Çıkışı: Kurumsallaşmış Baskı ve Ayrımcılık Doktrininden Kurtulmanın Hayati Önemi Üzerine

“Dinin akıl dışı doğasını teşhis etmek, dine hakaret etmek değil, dini düşüncenin gerçek yapısını ve niteliğini dile getirmek anlamına gelir.”

– Bob Avakian, *Aklı Özgürleştirmek ve Dünyayı Kökten Değiştirmek İçin Tüm Tanrılardan Kurtulun!*, s.210

15 Mart 2021 tarihinde haber servislerine düşen bir gelişme dikkat çekiciydi. Vatikan, Katolik Kilisesi'nin eşcinselliği *günah* olarak kabul ettiğini ve bu doğrultuda eşcinsel evliliklerin de *kutsal* sayılamayacağını -günah olan bir şeyin mantıken kutsallığının olmadığını- kamuoyuna duyurdu. Papa Francis'in de onayladığı bu bildiri 7 farklı dilde kamuoyuna deklare edildi. [1]

Anımsanacağı üzere Papa Francis, Arjantin'de Başpiskoposluk görevinde bulunurken eşcinsel çiftler için sivil birliktelikleri eşcinsel evliliklere bir alternatif olarak onaylamıştı. Papa Francis'in şu ana dek eşcinsellik meselesinde çizdiği reformist ılımlı tavır göz önüne alındığında -Papa geçtiğimiz yıl bir belgeselde eşcinsel bireyler için "Onlar da Tanrı'nın çocukları ve aile kurma hakları var" demişti- Vatikan'ın bu "eşcinsellik günahıdır" çıkışı kimi çevrelere şaşırtıcı gelmiş olabilir. [2] Muhtemelen aynı kesimler "modern dünyanın" getirdikleriyle dini ideolojinin kendi seyrinde zaman aşımına uğrayıp bir gün kendiliğinden ortadan kalkacağını veya insanların reel dünyadaki seçimlerine ve düşünme biçimlerine bir aşamadan itibaren karışmayacağını, zamanla bu ideolojinin ve temsilcilerinin bir tür sembolik manevi danışmanlık hizmetine dönüşeceğini umuyorlar. Ne yazık ki işler bu kadar basit ve naif bir seyrinde işlemiyor.

Dini ideolojiler ve temelde inanç sistemleri gibi binlerce yıllık tarihi bulunan sistemli öğretilerin her ne kadar kendi evrimsel öyküleri bulunsun ve sosyal-ekonomik gelişmelerin etkisi ile kendi anlatılarında bazen içerik ve nüans açısından, bazen de bu anlatının aldığı ifade şekli ve sunumuna dair biçimsel dönüşümleri bulunsun da, taviz veremeyecekleri sağlam bir çekirdeklerinin bulunduğunu görebilmek gerekiyor. **Bu sağlam çekirdeğin işlevi, esas olarak insanlar arasındaki eşitsiz mülkiyet ilişkilerini ve bunlara tekabül eden toplumsal rolleri pekiştirmek, ayrıca insanın**

akıl ve irade gibi tanımlayıcı kategorilerini sonsuz-mutlak-yaratıcı şeklinde çeşitli niteliklerle tanımlanan aşkın tanrı düşüncesi altına yerleştirip hem bir tür bağımlılık ilişkisi kurmak, hem de kendi araç ve kurumları ile bunun bekçiliğini yapmak şeklinde belirtilebilir.

Şüphesiz bireylerin, özellikle de toplumda belirleyici mekanizmaların başında bulunan bireylerin kendi düşünce ve yönelimlerinin son derece gerçek etkileri olabilmektedir. Sayısız reform hareketinde ve kazanılmış hakların pek çoğunda, toplumsal mücadelelerin belirleyici etkisinin de bir sonucu olarak iktidar kurumlarının ve sistemin diğer ideolojik aygıtlarının içinde önemli pozisyonlarda yer alan çeşitli şahısların attıkları çeşitli adımların belirli değişikliklere vesile oldukları bilinmektedir. Bu durum özellikle burjuva demokratik haklar çerçevesinde yürütülen ve talepleri sistem içinde reformlarla sınırlı olan mücadelelerde dikkate alınması gereken ve yaratabileceği etkiler açısından her seferinde dikkatli bir şekilde analiz edilmesi gereken bir durumdur.

Aralarındaki bütün çelişkilere ve ciddi farklılıklara rağmen, mesele erkek egemen geleneksel baskıcı ilişkilerin ve eşitsizliklerin sürdürülmesi, bilime ve bilimsel düşünceye meydan okunması ve insanlığın orta çağın köhnemiş ilişkilerine ve değerlerine hapsedilmesi olunca Katolik

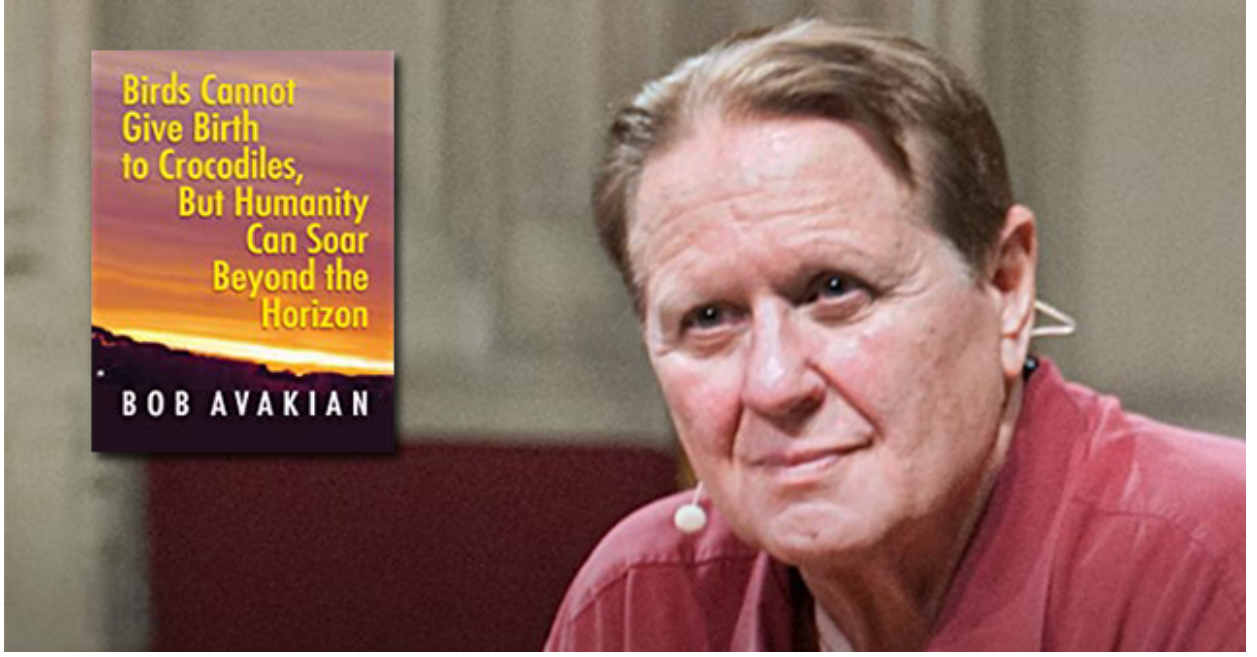
Kilisesi de İslam da aynı dilden konuşmaya başlar.

Fakat öte yandan, eğer karşı karşıya olduğunuz herhangi bir fenomenin çok daha derin kökleri varsa ve bu köklerin tutunduğu, dolanıp iç içe geçtiği ve birbirini büyüterek güçlendirdiği oldukça derinlerde ve kuvvetli dayanak noktaları bulunuyorsa, işte bu noktada gerçekçi ve ciddi olmanız gerekir. Dolayısıyla buradaki esas mesele Papa Francis'in bir birey olarak, hatta ünlü ve sembolik bir birey olarak eşcinsel bireyleri hoş görmesi ve ılımlı davranması meselesi değildir. **Mesele Papa'nın neyi temsil ettiği, temsil ettiği şeyin objektif dünyadaki gerçek işlevi ve doğrudan insanlığın geçmişi, bugünü ve geleceği üzerindeki etkisidir.**

Vatikan'ın açıklamalarının, içinden geçtiğimiz dünyada öne çıkan baskı, sömürü ve ayrımcılık biçimlerinden birine -bütün insanlığın kurtuluşu önünde aşılması gereken en önemli engellerden birine- kadına ve eşcinsel bireylere yönelik erkek üstünlenmecisi, ötekileştirici, değersizleştirici, sıklıkla fiziksel ve psikolojik şiddet içeren, tarihsel açıdan kurumsallaşmış patriyarkarya ve bu sistemi güçlendiren kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerine tekabül ettiğini görebilmek gerekiyor.

Vatikan'ın açıklamalarının özünde yer alan ve insanları köleleştiren bütün gerici ideolojik örtünün açık bir şekilde kaldırılıp atılması gerekiyor. Kutsal kabul edilen, insanlık tarihinde verili üretim ilişkileri temelinde "tanrı kelamı" veya "elçi sözü" şeklinde kaleme alınmış, baskı, eşitsizlik, ayrımcılık, kölelik ve şiddeti meşrulaştıran metinler - herhangi bir mutlak güçten değil, fakat somut olarak insan düşüncesinin bir ürünü olarak tarihsel açıdan yapılanmış bu değer yüklü metinler- ne anlatırsa anlatsın, "eşcinsellik" bir sapıklık, şeytanın işi veya cehennemlik günah değildir! Ve bu şekilde kabul edilmesi ve bunun kabulü için uğraşılması son derece kaygı uyandıran korkunç bir durumdur. Değil 7 dilde, 197 dilde de yazılsa bu hakikat değişmeyecektir. Günümüzde

milyonlarca insan hararetli bir şekilde bu saçma sapan iddiaları sahiplenip bunları doğru kabul etse de, iktidarlar bu doğrultuda yasalar ve cezalar belirlese de bu hakikat değişmeyecektir.

Bob Avakian: *“Eşcinsel kimliğinin ve eşcinsel haklarının savunulmasının pozitif ve pek çok açıdan sistem için yıkıcı olabilecek potansiyelinin farkında olmamız gerekir.”*

Öte yandan eşcinsel bireylerin evlenmesinin takdis edilmesi veya edilmemesi gibi bir durumun da tamamen ideolojik bir örüntü olduğu belirtilmelidir. Ve daha temelde, evlilik ve aile gibi kurumların ontolojik açıdan bir kutsallık-değerlilik durumu bulunmamaktadır. Her ikisi de insan toplumunun gelişimi içinde ve şu anda bilinen anlamıyla tarihsel süreçler içinde yapılanmış sosyo-kültürel-biyolojik ve ekonomik temelli kategorilerdir. Bununla birlikte, içinden geçtiğimiz kapitalist-emperyalist sistemin işleyişi ve insan topluluklarını örgütleme tarzı açısından bu kurumların son derece önemli işlevleri bulunmaktadır. Özellikle faşist iktidar mekanizmalarının ön plana çıkarak bütün bir dünya sahnesi üzerinde belirleyici ve yıkıcı etkilere neden olduğu günümüz koşullarında, dini ideoloji başta olmak üzere sistemin ideolojik aygıtları her seferinde bu konuları gündeme

taşımakta ve toplumları bu konular ekseninde kutuplaştırmaya devam etmektedir. Bununla birlikte, tüm insanlığa karşı sorumluluk bilincini içeren doğru bir yöntemsel yaklaşımla bu negatif kutuplaştırmaya karşı çıkılması ve bütün baskı ilişkilerinin temelden sarsılarak her birinin köklerinden sökülüp atılacağı bir dünya hedefi doğrultusunda hareket edilmesi yakıcı bir mesele olarak tüm ağırlığı ile karşımızda durmaktadır.

Vatikan'ın günah saydığı ve kutsal olarak kabul etmediği eşcinsel bireylerin evliliği meselesi bir başka açıdan da önemlidir. Yeni komünizmin mimarı Bob Avakian'ın da belirttiği gibi, buradaki mesele eşcinsel evliliklerin kendi başına patriyarkal düzeni zayıflatması ve tahrip etmesi meselesi değildir. "Sömürü ve baskı üzerine inşa edilmiş bir sistemin sınırları içinde kalındığı sürece, ataerkil ilişkiler kendilerini eşcinsel evliliklerde de gösterecektir." Fakat yine Avakian'ın aynı yerde önemli bir şekilde altını çizdiği üzere "eşcinsel bireylerin evlenme hakkının savunulması geleneksel ataerkil düzene karşı ciddi bir tehdit oluşturmaktadır". [3]

Dünyada farklı kolları ve öğretiyi farklı şekillerde yorumlama biçimleri olmakla beraber, yaklaşık 1.2 milyar Katolik bulunuyor. Hristiyan dünyası için Vatikan'ın ve Papa'nın otoritesi halen belirleyici önemini koruyor. Geleneksel düzenin temel direklerinden biri olan evlilik ve aile kurumu görüleceği üzere mesele eşcinsel bireylerin talepleri olunca yasak bölge ilan edilebiliyor. [4] Ve bu durum, bir kez daha altını çizmek gerekiyor ki, niyetlerden ve kişisel özelliklerden bağımsız bir şekilde yüzleşilmesi ve doğru bir temelde karşı çıkılması gereken son derece önemli bir meseledir.

Bob Avakian'ın şu açıklamaları tam da bu bağlamda gerekli olan mücadele açısından önemli tespitleri içerir:

“Eşcinsel kimliğinin ve eşcinsel haklarının savunulmasının pozitif ve pek çok açıdan ‘sistem için yıkıcı olabilecek potansiyelinin farkında olmamız gerekir. Her ne kadar bu konuda da ‘kimlik politikası’ eğilimleri, geleneksel evlilikle ilgili muhafazakarlaştırıcı etkiler ve açıkça eşcinsel olan insanların da emperyalist orduların parçası olabilmesini amaçlayan kampanyalar gibi ciddi çelişkiler olsa da, temel boyutu itibarıyla bu mesele çok pozitif ve ‘sistem üzerinde yıkıcı olabilecek’ bir etkiye sahiptir ve bu etki daha fazla büyüyebilir... Eşcinsellerin ezilmesine karşı mücadele kolaylıkla ortadan kaldırılmayacaktır. Bunun taşıdığı potansiyeli ve bununla doğru şekilde ilişki kurmaya, pozitif potansiyelinin daha fazla gelişimini ve devrim hareketine katkısını teşvik etmeye duyulan ihtiyacı anlamamız gerekir.”

[5]

Şu an insanlığın önünde bulunan zorlu ancak son derece gerekli görevlerin başında, bütün bir insanlığın kurtuluşu için geleneksel-baskıcı ahlak anlayışından, ayrıca sistemin metalaştırma mantığından, bütün bu olumsuz değerleri güçlendiren mevcut kapitalist-emperyalist üretim ilişkilerinden radikal bir devrimle gerçek bir kopuş sağlayabilmek gelmektedir. Evet bütün bunlar devrim yapmakla ilgilidir, dünya çapında bu yönde yürütülen mücadeleleri etkilemeyi gerçekten amaçlayıp amaçlamadığımızla ilgilidir.

Öte yandan gerçekleştirilecek bu devrimin, Bob Avakian’ın da altını çizdiği üzere patriyarkaya ve erkek egemenliğine devamlı olarak güç kazandıran, baba figürünü ve mutlak erkek otoritesini devamlı pekiştiren inanç sistemlerinin binlerce yıllık esaretinden insanlığı kurtarması gerekiyor. Dini ideolojinin köleleştirici uygulamalarını -ve en temelde bütün bu yapının enerjisini aldığı, ona tutarlılık, kararlılık ve aynı zamanda korkunç dehşetlerin hazırlayıcısı bir karakter kazandıran sağlam çekirdeğini- hedef almayan, dini ideolojiyi ve hurafeyi insan faaliyeti ve düşüncesinin bütün alanlarında hedef almayan hiçbir toplumsal devrim projesi, ismi ne olursa

olsun insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlamada ve bugünden kökten farklı, insan onuruna layık yepyeni değerlerin toplumda kök salmasında başarılı ve yeterli olamayacaktır.

Referanslar:

[1] Bu durum henüz yakın bir geçmişte Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Erbaş'ın İslam adına eşcinsel bireyleri lanetlediği ve sonraki süreçte Türkçü İslamcı AKP faşizminin LGBTQ bireylere karşı sistematik bir ötekileştirme, şeytan gibi gösterme ve terörize etme politikalarının yaşandığı Türkiye'deki durumu akıllara getiriyor. Aralarındaki bütün çelişkilere ve ciddi farklılıklara rağmen mesele erkek egemen geleneksel baskıcı ilişkilerin ve eşitsizliklerin sürdürülmesi, bilime ve bilimsel düşünceye meydan okunması ve insanlığın orta çağın köhnemiş ilişkilerine ve değerlerine hapsedilmesi olunca Katolik Kilisesi de İslam da aynı dilden konuşmaya başlıyor.

[2] Geçtiğimiz yıl Fernando Meirelles'in yönettiği *The Two Popes* isimli bir film, 2013 yılında görevinden ayrılan Papa XVI.Benedictus ile yerine gelen Papa Franciscus'un ilişkisini işliyor ve eşcinsellik meselesi de dahil olmak üzere çeşitli konularda Papa Francis'in ılımlı tavrını beyaz perdeye taşıyordu.

[3] Avakian, B. (2014). *Tüm Tanrılardan Kurtulun*. N.Domaniç (Çev.), İstanbul: El Yayınları, s.139

[4] Günümüz dünyasında eşcinsel evliliği tamamen yasak kabul eden veya hiç tanımayan sayısız ülke bulunuyor. Öte yandan eşcinsel evliliğin yasal kabul edildiği ülkelerin bir kısmında da siyasi gelişmelere bağlı olarak bu çerçeveler belli açılardan tehdit altında bulunmaya devam ediyor.

[5] Avakian, B. (2015). *Kuşlar Timsah Doğuramaz Ama İnsanlık Ufkunu Aşabilir*. S.Sezer (Çev.), İstanbul: Patika Kitap. ss.148-149